

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sèrie C - Número 538

Sisè període

Dijous, 16 d'abril de 2009

Comissió de Cooperació i Solidaritat

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. JOSÉ ANTONIO DONAIRE BENITO

Sessió núm. 15

S U M A R I

Sol·licitud de compareixença

de Kai Fritjof Brand-Jacobsen, portaveu de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau, i Mel Duncan, director executiu de Forces de Pau No Violentes, perquè informin sobre els serveis civils de pau i l'adaptació del marc competencial català (tram. 356-00452/08) p. 3

Sol·licitud de compareixença

de Pedro L. Alonso, professor i director del Centre de Recerca en Salut Internacional de Barcelona, perquè exposi els reptes de la ciència i la cooperació al desenvolupament per a afrontar la malària (tram. 356-00444/08) p. 3

Compareixença

de Kai Fritjof Brand-Jacobsen, portaveu de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau, i Anwarul Chowdhury, exsotssecretari general de les Nacions Unides, perquè informin sobre els serveis civils de pau i l'adaptació del marc competencial català (tram. 357-00288/08) p. 3

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 15

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix el Sr. Donaire Benito, acompanyat de la secretària en funcions, Sra. Ruiz i Isern. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Muro i Bas.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Alòs Lòpez, Sra. Figueras i Ibàñez, Sr. Pellicer i Punyed i Sra. Ribera i Garijo, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Comín Oliveres, Sr. Ferran i Serafini i Sra. Ferrer Valls, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Aragonès i Garcia, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Luna i Vivas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Sr. Postigo i Garcia, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Assisteixen a aquesta sessió el portaveu de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau Sr. Kai Fritjof Brand-Jacobsen i l'exsotssecretari general de les Nacions Unides Sr. Anwarul Chowdhury.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sol·licitud de compareixença de Kai Fritjof Brand-Jacobsen, portaveu de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau, i Mel Duncan, director executiu de Forces de Pau No Violentes, davant la Comissió de Cooperació i Solidaritat perquè informin sobre els serveis civils de pau i l'adaptació del marc competencial català (tram. 356-00452/08). Sra. Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Bé, bona tarda. S'inicia, s'obre la sessió de la Comissió de Cooperació i Solidaritat.

I en primer lloc proposo als senyors portaveus una ampliació de l'ordre del dia, si els sembla bé...

Sol·licitud de compareixença

de Kai Fritjof Brand-Jacobsen, portaveu de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau, i Mel Duncan, director executiu de Forces de Pau No Violentes, perquè informin sobre els serveis civils de pau i l'adaptació del marc competencial català (tram. 356-00452/08)

Bé, en primer lloc, si els sembla bé, passarem a l'aprovació de la sol·licitud de la compareixença, però hi ha hagut un canvi, per motius aliens a l'organització, pel qual demanem al grup parlamentari sol·licitant si estan d'acord amb la substitució del senyor Mel Duncan pel senyor Anwarul Chowdhury. Està bé, d'acord? *(Pausa.)*

Per tant, passaríem a l'aprovació de la compareixença. Senyors portaveus, l'aprovem per assentiment? D'acord? *(Pausa.)*

Modificació de l'ordre del dia

Bé, com deia, els proposava l'ampliació de l'ordre del dia. En primer lloc, l'ampliació per a la substanciació de la sol·licitud de compareixença que havien formulat.

Sol·licitud de compareixença

de Pedro L. Alonso, professor i director del Centre de Recerca en Salut Internacional de Barcelona, perquè exposi els reptes de la ciència i la cooperació al desenvolupament per a afrontar la malària (tram. 356-00444/08)

I en segon lloc, aprofitant per a proposar en aquesta comissió l'aprovació de la compareixença del senyor Pedro Alonso, que és una sol·licitud que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Per tant, seria, si els sembla bé, l'aprovació d'aquests dos punts: la substanciació de la compareixença i, en segon lloc, la compareixença de la sol·licitud que feia el Grup de Convergència i Unió. La donem per aprovada per assentiment, senyors portaveus? Sí? *(Veus de fons.)* Tant l'una com l'altra? D'acord? *(Pausa.)*

Compareixença

de Kai Fritjof Brand-Jacobsen, portaveu de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau, i Anwarul Chowdhury, exsotssecretari general de les Nacions Unides, perquè informin sobre els serveis civils de pau i l'adaptació del marc competencial català (tram. 357-00288/08)

Molt bé, doncs, fet així, passem a aquest punt ampliat de l'ordre del dia amb la compareixença i la substanciació del senyor Kai Fritjof Brand-Jacobsen i el senyor Anwarul Chowdhury, als quals agraïm moltíssim la seva presència aquí i sense més preàmbuls donem la paraula.

Moltíssimes gràcies per ser en aquest Parlament, en aquesta casa, i és el seu torn. Moltes gràcies.

El Sr. Kai Fritjof Brand-Jacobsen (portaveu de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau)

Gràcies. Bon dia. My apologies that unfortunately I will have to speak in English rather than Catalan but it is an honour and a pleasure to be able to be here with you today to speak on this very important issue.

And I would like to begin by expressing my admiration and my appreciation for the very significant steps which the Catalan government has already taken in helping to develop the practical and necessary institutional capacities to make peace building and violence prevention effective. In the creation of the Institute Catalan International per la Pau, in the work of the Office for Peace and Human Rights and also here within the Committee for Cooperation and Solidarity.

I've been asked to speak today to the point of civil peace services, the role and function that they have,

some practical examples and also possibilities in the development of a Catalan civil peace service. To begin with some of the context.

We're in a situation today where more than 500,000 people are being killed as a direct result of war and armed violence every single year. The numbers of people who are dying as an indirect result, from the destruction of infrastructure, from the lack of access to medicine and basic health resources is, in some cases, ten times as great.

In his report on progress towards the achievement of the Millennium Development Goals, the Secretary General of the United Nations identified armed violence as one of the single major factors blocking sustainable development. To give an example, in Africa alone it has been estimated that the cost of armed violence is in the range of three hundred billion dollars, in destruction of infrastructure and lost opportunities for economic development. This sum represents about the amount of all aid and development assistance to Africa put together.

So we can see that the cost of violence not prevented, the cost of the devastation and destruction caused by armed conflict is preventing the opportunities for enabling human security and sustainable economic development. That being said, we're in a situation today where we're spending on average internationally more than 1.2 trillion dollars a year on the production of weapons and the maintenance of militaries, which adds up to more than 2 million dollars a minute, but we're not investing in developing the trained, professional capacities and the necessary institutional resources to be able to deal with conflicts effectively.

In an earlier report by the previous Secretary General of the United Nations, Kofi Annan, in 2006, on progress on the prevention of armed conflict, he called upon all governments in the world to invest in building the necessary infrastructure and institutional capacities to improve coordination between different agencies and interventions and to increase funding for peace. And if we take a page from the handbook of the military or of other sectors, for example business, arts, sports, medicine...

We have functioning medical services in our countries because we've developed government strategies and policies, because we train nurses and doctors, because we have built the institutions of hospitals, pharmacies, university study programmes and promoted health education in schools. Still people fall sick and die but you don't hear people saying «why would we invest in medicine? It's human nature to die». We invest in medicine because we recognise the responsibility to take practical steps to try and improve how we deal with the challenges of sickness and disease. Creating institutions like the Institut Català Internacional per la Pau and like the Catalan Civil Peace Service makes Catalonia a pioneer, within Europe and internationally, in helping to take those steps to build the necessary instruments and infrastructure for peace.

In the last twenty years we have witnessed a very significant growth and learning of lessons in working with situations of conflict and armed violence. A wealth of

knowledge has been developed globally in how to develop effective early warning systems, but there are very few cases where they are put into practice. A tremendous amount of experience has been gained in training and preparing people for working in a wide range of roles, in early warning and violence prevention, in peace building and mediation during situations of armed conflict and in post-war recovery. But while the training has increased in number and scale, and while many lessons have been learned, there is still an important step to be taken to improve the systematic and quality preparation of professionals working in these fields.

Today, assessments by the United Nations, the European Union, the OSCE and other international agencies have shown that there's a significant demand and need that they have to have trained, well-prepared personnel who can be deployed in situations of prevention, in monitoring, in human rights, rule of law, but also in support for everywhere from high-level mediation processes to grassroots community-based peace building and the deployment of civilian peacekeepers on the ground, to help in enabling a space for local communities and people within their own countries to work for peace building and conflict transformation.

At the same time that the need has been recognised by international institutions, we've also seen a significant increase in engagement by civil society actors, and a wealth of experience that has been learned, both in mistakes but also in good practices for supporting peace building, conflict transformation and post-war recovery. Where we are now, within Europe and different areas internationally, is trying to move from one-off, ad hoc approaches of different initiatives to looking at how can we learn from these experiences and improve the systematic quality of our interventions and engagements for peace building. And one of the key elements of that is establishing those bodies of people who are properly prepared and trained for working as civil peace services. There's a need, as I've said, for a pool of qualified and available experts, that can provide an additional and highly effective instrument for enhancing engagements in working with conflicts.

In terms of looking at some concrete aspects, I'd like to discuss for a moment how civil peace services can improve the quality and effectiveness of peace building and violence prevention and also to look at some of the operational dimensions. We have seen in the field, in many different areas, a need for improved coordination between different tracks. To give an example, in Burundi at one point there were 8 different parallel mediation efforts, which were not coordinating together, and often created confusion or worked at opposite ends to each other. In many areas on the ground, in Kosovo, Colombia, Guatemala, East Timor, we have seen that there are gaps in coordination and effective cooperation, between work done at the level of the United Nations, military deployments and civilian and humanitarian engagement.

One of the effects that proper training and preparation of civil peace services can have is it can prepare the people who are deployed in these different institutions

to know better the value and the contributions of the work at different levels and how we can improve our coordination and links between them. The other key benefit as I've suggested is to help us move from ad hoc, one-off projects to more systemic engagements. From 1994 to 1998, in Israel and Palestine there were over 400 different dialogue projects that were attempted by both national and external engagements. Some of these lasted a few weeks; some of them lasted a few years. But very often the people who were engaging in these initiatives; many of them were committed people who had worked for many years; many of them were well-meaning people who hadn't had the opportunity to learn from even basic experiences. And the same way that, today, we know you can train surgeons to work well, you can train athletes and journalists, we also need to take responsibility for recognising that dealing with conflict issues is not easy. It's extremely complex. And yet we have gained a huge amount of experience in the work of the last decades.

What we need to do now, I would suggest, is to take those lessons learned and begin responsibly and professionally training people who can meet that demand and fulfil those roles.

Another key component is to contribute to strengthening national capacities within the countries that are being supported. If you take, for example, medicine or education again, I don't want, when I fall sick, to have to wait for a doctor to have to come from abroad. If I want the children that I hope to have some day to go to school, I don't want to wait for a teacher to come from another country to teach them. I want to build a health system within my country. To build an education system within my country.

One of the roles of the German civil peace service, which already exists and is functioning, is to provide support to strengthen local and national capacities within partner countries, so that the human resources and the institutional capacities for effective peace building and violence prevention are strengthened right at the level where it matters most, within the countries themselves.

In terms of some of the operational dimensions, if you're looking at creating a civil peace service, I think it's important, from what we've seen in recent years, to develop a capacity both for rapid response, to be able to respond to urgent situations and emergencies as they're developing, and have a force that can be deployed rapidly. It's also important to have mechanisms for long-term sustained engagement. We've seen in many areas that if it takes 5, 10, 15 years to fight a war, it will take at least 10, 15, 20 years to build peace and recover from it. By developing the instrument of a civil peace service, you're helping to gather those lessons learned, improve the skills and professional capacity of those working in the field, but also to provide a mechanism which can enable long-term sustained engagement, and not only ad hoc, short-term presence.

Another key element is in terms of the training and preparation. We have seen an impressive development, both within Europe and internationally, over the last

decades, in the quality of training people for deployment. There are many good examples: the German civil peace service has both forums ZFD as well as ZIF, the centre for peace operations, the work of Peaceworkers UK within Britain, an international alerts training academy, or organisations like Responding to Conflict, and also groups like the Austrian Peace and Conflict Studies Centre in Stadtschlaining or the International Peace and Development Centre in Romania, have worked to gather experiences.

While these present good models, I would propose that, as you develop a Catalan civil peace service, it would be essential to both draw from those best practices but to create the model that is appropriate for your context and for how you wish to develop it. Each of these different examples has some good practices but none of them is the perfect solution.

And what is happening today at the European level is these different training academies are working together to see how we can practically learn from each other's methodologies and approaches to improve the training. That involves developing shared modules and standards, working together on assessment, and another important component, developing rosters. A roster of those people that you've trained in a civil peace service would allow both the Catalan government and Catalan civil society organisations, as well as other actors such as the European Union, the OSCE and the United Nations, to be able to see, when they need someone to deploy, to work in disarmament, demobilisation and reintegration of combatants, who has the specific knowledge in that area. Who has five or six years of experience working on this issue, and experience in these countries. And by creating this roster, which goes together with creating a civil peace service, you develop an effective mechanism to help organisations and agencies which need to deploy people to the field to find the people who have those necessary skills and capacities.

You can also look at different tiers of preparation. One of the effects we've seen of civil peace services and civil peace service preparation in different countries is that it doesn't only benefit those who are being deployed for peacework. Humanitarian and development agencies are often working in situations of armed conflict. In other cases where there may not be a large-scale war, you might have localised disputes and violence.

We have seen in the last decades that it is essential to help prepare humanitarian, development and also agencies and organisations working with gender, with human rights and other issues, with electoral monitoring and observation, to understand the impacts of conflict on their work, how their work can help strengthen and support local capacities for peace, but also how to ensure that they do no harm. That they don't make situations worse. So building this training capacity can provide training for the wide range of both state and non-state actors that are being deployed. You can also have core training.

For example, in Germany they have both a 9-weeks model and a 4-months model. In Romania we have 4 weeks' training for field deployment, and what we do

is we look at what are the competencies that we believe are essential for these people to have, to be trained and prepared for working in the field. And that can be core training for deployment. Additionally, depending upon how you wish to focus a Catalan civil peace service, you might identify areas of expertise that you want to work more on. For example, preventing electoral-based violence.

The Commonwealth recently did a study which showed that 78% of the experiences of armed conflict and uprisings in Commonwealth countries happen around elections. We can see over the last years in Georgia, recently in Moldova and over the last weeks the elections there, but also in many countries in the world. Elections are moments of heightened tension. If you're deploying people around these situations you can have customised and specialised training for those issues as well.

Other steps which will be important will be, for example, developing operational field guides. The Pearson Peacekeeping Centre in Canada has taken a step towards this to develop a very simple operational manual for their people when they're on the field. It includes everything from greetings and basic things in the language of the community they're working in, to knowing which are the different institutions and actors that are present and how can they work with them, to basic guides for mediation, for supporting local peace building initiatives and all of the key tools they need for working in the field.

This is part of the toolkit of someone who's deployed; the same way, again, that when a tennis player steps onto the court they have their rackets and their equipment, a doctor has their toolbox and equipment, soldiers are prepared with theirs. It's not just about sending the individuals it's also about gaining the experiences, gathering the lessons and best practices and developing the tools and the instruments that will help them in the field.

I think there's much more that could be discussed but I'd like to leave as much time as possible for interaction and questions and discussions. What I would like to do is just to mention a few possible steps that could be some of the concrete building blocks of creating a Catalan peace service.

During the press conference this morning it was mentioned that a feasibility study will be launched for the establishment of a civil peace service. I would like to strongly support and encourage this as a very practical and important step. There have been different feasibility studies. Non-Violent Peaceforce did a feasibility study for the creation of Non-Violent Peaceforce, you had pioneering work done by Peaceworkers UK looking at how to develop a civil peace service in Britain, and also recently, at the level of the European Commission and the EU, a white paper was done on establishing a European-wide civil peace service. This can be drawn from, but developing a feasibility study focusing specifically on your context and needs. Perhaps looking at what can be drawn from these other examples but also going further, in terms of how to practically develop a Catalan civil peace service, will be a contribution, not

only for the steps you're taking in Catalonia but will be also a model that can be drawn upon and used by others within Europe and internationally.

There's also been the suggestion to create a register together with the civil peace service, which I've already discussed. And to look at developing a training manual and a training module for preparing the Catalan civil peace service workers. There are a number of excellent materials. Here you have one on preparing adults for peacework and non-violent intervention in conflicts. You have superb manuals that have been developed by different branches of the United Nations and different agencies, and I would encourage that in working to develop the models and approaches for a training programme for Catalan civil peace services, civil society within Catalonia, and training institutions and academies across Europe, have developed a great deal of experience which they would be welcome to share and to work together to contribute, if that could assist in your efforts here.

Some first steps which might be helpful is to then try and take that manual and that approach and have a few pilot trainings, where, for example, identify some of your priority areas, whether it's the Mediterranean, given Barcelona's role, or countries such as Colombia, or Israel Palestine, and look at using that training that has been developed for some of the people you already have deployed there and perhaps also partners from those countries, because you don't only need to train Catalan professionals working abroad.

This can also be an opportunity for training your partners and helping to support them in capacity building. We have found in Italy, in Norway and elsewhere that, parallel to the government initiatives, governments have taken steps to create *mesas* or tables for their civil society actors to work on this and to help continue the cooperation with Catalan civil society it might help to have a standing table of Catalan actors who can contribute with their experience and knowledge in collaborating together to build the service.

Beyond that, good models can be found at the level of the European Union, Germany, Sweden and Britain, where the governments themselves have developed government strategies for peace building, crisis prevention and post-war recovery. The aim isn't to simply build a single tool, like a civil peace service, but to look overall at how our different instruments of government, and our different foreign policy mechanisms, from the Catalan Development Agency to the range of civil society actors and partnerships that the Catalan government has internationally, can contribute to enhancing peace-building capacities. A strategy for peace building, crisis prevention and post-war recovery could help give the context for the work of the civil peace service while also clarifying more broadly the vision of the state and Catalonia for its support for peace building.

I think those are some of the key comments I would make and, again, just to express my very significant appreciation and congratulations for the important steps that already have been taken and are being taken by Catalonia. They provide a model and a very important

step forward in the work to build effective infrastructure for peace, both within Europe and internationally.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

(Traducció.)

Els demano disculpes pel fet de parlar en anglès i no en català. És un honor i un plaer poder ser aquí amb vostès avui per parlar sobre aquest assumpte tan important.

I vull començar expressant la meua admiració i el meu agraïment per les mesures importants que el Govern català ja ha pres per facilitar el desenvolupament de les competències pràctiques i institucionals necessàries perquè la construcció de la pau i la prevenció de la violència siguin efectives, amb la creació de l'Institut Català Internacional per la Pau, amb la tasca de l'Oficina per la Pau i dels Drets Humans i també amb aquesta Comissió de Cooperació i Solidaritat.

M'han demanat que avui parli sobre la qüestió dels serveis civils de pau i del paper i la funció que tenen, i que doni alguns exemples pràctics i formuli les possibilitats que hi ha de desenvolupar un servei civil de pau català.

Començarem contextualitzant una mica la situació. Actualment, cada any moren més de 500.000 persones com a conseqüència directa de la guerra i la violència armada. El nombre de persones que moren com a conseqüència indirecta, per la destrucció de les infraestructures, per la manca d'accés als medicaments i als serveis sanitaris bàsics, és en alguns casos deu vegades superior.

En el seu informe sobre els avenços envers l'assoliment dels objectius de desenvolupament del mil·lenni, el secretari general de les Nacions Unides va identificar la violència armada com un dels factors principals de bloqueig del desenvolupament sostenible.

Per donar un exemple, només a l'Àfrica s'ha calculat que la violència armada té un cost d'uns 300.000 milions de dòlars, com a conseqüència de la destrucció de les infraestructures i la pèrdua d'oportunitats per al desenvolupament econòmic. Aquesta xifra representa aproximadament la suma de tots els programes d'ajuda i d'assistència al desenvolupament a l'Àfrica. D'aquesta manera, el cost de la violència, el cost de la devastació i la destrucció causades pels conflictes armats destrueix les oportunitats de garantir la seguretat i el desenvolupament econòmic sostenible.

Dit això, avui dia, la despesa mitjana internacional destinada a la producció d'armes i al manteniment dels exèrcits és de més de 1,2 bilions de dòlars l'any, xifra que suposa més de 2 milions de dòlars per minut, però, per altra banda, no estem invertint en el desenvolupament de la formació, de les aptituds professionals i dels recursos institucionals necessaris per poder fer front als conflictes de manera eficaç.

En un informe redactat el 2006 per l'exsecretari general de les Nacions Unides Kofi Annan sobre els avenços en la prevenció dels conflictes armats, es feia una cri-

da a tots els governs del món perquè invertissin en la construcció de les infraestructures necessàries i en l'establiment de competències institucionals per millorar la coordinació entre els diferents organismes i les seves intervencions i augmentessin els fons destinats a la pau.

Si llegim qualsevol pàgina del manual de les forces armades o d'altres sectors, per exemple, els negocis, les arts, els esports, la medicina... Als nostres països tenim uns serveis mèdics que funcionen, perquè hem desenvolupat unes estratègies i unes polítiques de govern, perquè formem infermers i metges, perquè hem construït hospitals i farmàcies, hem establert estudis universitaris i hem promogut l'educació sanitària a les escoles.

Malgrat tot, les persones emmalalteixen i moren, però ningú diu: «Per què hem d'invertir en medicina? Morir forma part de la naturalesa humana.» Invertim en medicina perquè reconeixem la responsabilitat que tenim d'adoptar mesures pràctiques per tractar de millorar la manera de combatre les malalties.

La creació d'institucions com l'Institut Català Internacional per la Pau i del servei civil de pau català converteix Catalunya en pionera, tant a escala europea com internacional, en la construcció de les infraestructures i dels instruments necessaris per a la pau.

En els darrers vint anys hem estat testimonis d'un creixement molt significatiu i hem après de l'experiència de treballar en situacions de conflicte i de violència armada. Arreu del món s'han obtingut grans coneixements sobre la manera de desenvolupar sistemes eficaços d'alerta anticipada, però són molt pocs els casos en què es posen en pràctica.

Hem adquirit una gran experiència en la formació i en la preparació de personal per exercir un nombre variat de funcions, en la construcció de la pau i la mediació en situacions de conflicte armat i en la reconstrucció durant la postguerra. Però tot i que la quantitat i la magnitud de la formació ha augmentat, i tot i que hem après moltes coses, encara queda molta feina per fer per millorar la qualitat i la preparació sistemàtica dels professionals que treballen en aquests àmbits.

Avui dia, els estudis realitzats per les Nacions Unides, la Unió Europea, l'OSCE i altres organismes internacionals han demostrat que hi ha una demanda i una manca important de personal format i ben preparat per dur a terme la prevenció i l'observació dels drets humans i de la legalitat, però també per donar suport tant als processos de mediació d'alt nivell com a la construcció de la pau des de la base social i al desplegament de civils que vetllin pel manteniment de la pau sobre el terreny, per ajudar a construir un espai on els ciutadans puguin treballar dins dels seus propis països per la consolidació de la pau i la transformació de conflictes.

Al mateix temps que les institucions internacionals han detectat aquesta necessitat, hem vist un augment significatiu de la participació de la societat civil, i s'ha adquirit una gran experiència, tant pels errors comesos com per les bones pràctiques dutes a terme per donar

suport a la consolidació de la pau, la transformació dels conflictes i la recuperació després de la guerra.

A Europa i a diferents àmbits internacionals, s'està tractant de passar de les estratègies concretes i específiques de diverses iniciatives a intentar aprendre d'aquestes experiències i millorar la qualitat sistemàtica de les nostres intervencions i actuacions a favor de la pau.

Si passem a analitzar alguns aspectes concrets, m'agradaria parlar un moment sobre com els serveis civils de pau poden millorar la qualitat i l'eficàcia de la consolidació de la pau i la prevenció de la violència, i també m'agradaria comentar algunes operacions.

Hem detectat sobre el terreny, en molts àmbits diferents, la necessitat de millorar la coordinació entre les diferents iniciatives. Per donar un exemple, a Burundi hi va haver un moment en què hi havia vuit intents de negociació que s'estaven duent a terme de manera paral·lela, que no estaven coordinats i que, per tant, freqüentment originaven confusions o treballaven en direccions oposades. En moltes àrees de conflicte com ara Kosovo, Colòmbia, Guatemala i Timor Oriental, hem vist que hi ha una manca de coordinació i de cooperació eficaç entre les tasques de les Nacions Unides, els desplegaments militars i l'ajuda humanitària.

Un dels efectes que pot tenir una bona formació i preparació dels serveis civils de pau és la seva capacitat per preparar el personal utilitzat per les diferents institucions per conèixer millor el valor i les contribucions de les tasques realitzades a diferents nivells, i per millorar-ne la coordinació i la cooperació. L'altre avantatge clau, com he suggerit abans, és que ens ajuda a passar d'uns projectes puntuals i específics a unes actuacions més sistematitzades.

De 1994 a 1998, a Israel i Palestina hi va haver més de quatre-cents intents diferents de diàleg portats a terme tant per organismes nacionals com externs. Alguns van durar poques setmanes; d'altres van durar uns quants anys. Però moltes de les persones que participaven en aquestes iniciatives eren persones compromeses que feia molts anys que hi treballaven; moltes eren persones amb bones intencions, però que no tenien cap tipus d'experiència bàsica en aquestes situacions.

I de la mateixa manera que avui dia sabem que podem formar cirurgians que treballin bé, i que podem formar atletes i periodistes, també hem d'assumir la responsabilitat de reconèixer que mitjançar en els conflictes no és fàcil. És summament complex. I, tanmateix, hem adquirit una enorme experiència gràcies a la tasca realitzada en les darreres dècades. El que hem de fer ara, em permeto suggerir, és aplicar les lliçons apreses i començar a formar amb responsabilitat i professionalitat les persones que poden cobrir aquestes necessitats i dur a terme aquestes funcions.

Un altre element clau és el de contribuir a la millora de les competències nacionals dels països que pateixen un conflicte. Si prenem com a exemple un altre cop la medicina o l'educació, si em poso malalt, jo no vull haver d'esperar que vingui un metge de l'estranger; si vull que els nens que confio tenir algun dia vagin

a l'escola, no vull esperar que vingui un mestre d'un altre país per educar-los. Vull construir un sistema sanitari al meu país, i vull construir un sistema educatiu al meu país.

Una de les funcions del Servei Civil de Pau d'Alemanya –que ja existeix i està en marxa– és oferir suport per enfortir les competències locals i nacionals dins dels països associats, per millorar els recursos humans i les competències institucionals per a l'efectiva consolidació de la pau i la prevenció de la violència just en l'àmbit en què és més important, dins dels mateixos països.

Pel que fa als aspectes operatius, si el que es busca és crear un servei civil de pau, crec que és important, pel que hem vist els darrers anys, desenvolupar una capacitat de resposta ràpida, per poder reaccionar immediatament davant de situacions urgents i d'emergències, i tenir un operatiu que es pugui desplegar ràpidament. També és important disposar d'uns mecanismes constants i a llarg termini.

Hem vist en moltes àrees que, si una lluita dura cinc, deu, quinze anys, es necessiten com a mínim deu, quinze, vint anys per restablir la pau i reconstruir el país. Amb l'establiment d'un servei civil de pau, es recullen les lliçons apreses, es milloren les aptituds i la competència professional dels qui treballen en aquest àmbit, però també es proporciona un mecanisme que permet adquirir un compromís constant i a llarg termini, i no fer només intervencions puntuals i a curt termini.

Un altre element clau és la formació i la preparació. Al llarg de les últimes dècades, la qualitat de la formació de personal per a la mediació en conflictes ha experimentat una millora impressionant, tant a Europa com arreu del món. Hi ha molts bons exemples: el Servei Civil de Pau alemany, amb els fòrums ZFD i ZIF; el Centre per a les Operacions de Pau; la tasca de Peaceworkers UK dins de la Gran Bretanya, i l'acadèmia de formació d'alertes internacionals o organitzacions com Responding to Conflict, el Centre d'Estudis de Pau i Conflictes austríac a Stadtschlaining i el Centre de Pau i Desenvolupament de Romania. Si bé tots ells són un bon model, jo proposaria com a idea essencial que, a mesura que s'estableixi el servei civil de pau català, no només es prenguin com a model aquestes bones pràctiques, sinó que es creï el model més apropiat per al context català i per a la manera en què es vol desenvolupar.

Cada un d'aquests exemples conté algunes bones pràctiques, però cap és la solució perfecta. I el que està passant avui dia a Europa és que aquestes acadèmies de formació estan treballant conjuntament per veure com poden aprendre de la pràctica de les metodologies i les estratègies d'uns i d'altres. Això implica desenvolupar mòduls i normes compartides, fer avaluacions conjuntes i, un altre component important, elaborar llistes.

Disposar d'una llista de les persones que s'han format en un servei civil de pau permetria tant al Govern català i a les organitzacions de la societat civil catalana, com a altres organismes, com ara la Unió Europea,

l'OSCE i les Nacions Unides, poder saber, quan calgués enviar algú per a les tasques de desarmament, de desmobilització i de reintegració dels combatents, qui posseeix els coneixements específics en aquest àmbit, qui té cinc o sis anys d'experiència en aquesta qüestió i qui té experiència en aquests països.

I mitjançant la creació d'aquesta llista, que va de la mà de l'establiment d'un servei civil de pau, es desenvolupa un mecanisme eficaç per ajudar les organitzacions i agències que necessiten enviar personal especialitzat a trobar les persones que tenen les competències i les aptituds necessàries.

També es pot buscar per diferent grau de preparació. Un dels efectes que hem observat que té la formació dels serveis civils de pau a diferents països és que no només beneficia els cossos que s'envien per al manteniment de la pau; organismes humanitaris i de desenvolupament sovint treballen en contextos de conflicte armat. En altres casos en què no hi ha una guerra a gran escala, és possible que hi hagi conflictes i violència localitzada.

Al llarg de les últimes dècades hem vist que és essencial preparar els organismes humanitaris i de desenvolupament, així com els que treballen en l'àmbit de la dona o dels drets humans, amb un seguiment i una supervisió, perquè entenguin com afecten els conflictes la seva tasca, com la seva feina pot ajudar a enfortir i a donar suport als organismes locals per a la pau, però també com es pot garantir que no facin cap mal, que no empitjorin la situació. Per tant, amb l'adquisició d'aquesta capacitat de formació es poden orientar els agents tant estatals com no estatals que hi intervenen.

També es pot fer una formació bàsica. Per exemple, a Alemanya tenen un model de nou setmanes i un altre de quatre. A Romania tenim un curs de formació de quatre setmanes per al desplegament sobre el terreny, i el que fem és fixar-nos en quines són les competències que creiem que són fonamentals per a aquestes persones, per formar-les i preparar-les per treballar sobre el terreny. I això constitueix la capacitació bàsica per al desplegament.

A banda d'això, en funció de la manera en què vulgueu enfocar el servei civil de pau català, es poden identificar àrees d'especialització en les quals es pot treballar més a fons. Per exemple, la prevenció de la violència durant unes eleccions. La Commonwealth ha dut a terme recentment un estudi que demostra que el 78 per cent dels casos de conflictes armats i de sublevacions en els països de la Commonwealth ocorren al voltant d'unes eleccions.

Ho hem observat en els darrers anys a Geòrgia; recentment, a Moldàvia, i en les últimes setmanes de les eleccions que hi ha hagut aquí, però també en molts països d'arreu del món. Les eleccions són moments de gran tensió. Si necessitem enviar personal per fer front a aquestes situacions, hauríem de tenir un servei de formació especialitzat en aquest tipus de qüestions.

Altres mesures importants són, per exemple, el desenvolupament de manuals d'actuació sobre el terreny. El

Centre Pearson de Manteniment de la Pau del Canadà ha fet un pas endavant en aquest sentit amb l'elaboració d'un manual molt senzill per al seu personal quan treballa sobre el terreny. Inclou de tot, des de salutacions i frases bàsiques en l'idioma del lloc en què s'està actuant, fins a la descripció de les diferents institucions i els agents que hi estan presents i com poden col·laborar-hi, així com orientacions bàsiques sobre mediació, per donar suport a les iniciatives locals en favor del manteniment de la pau, i tots els instruments necessaris per treballar sobre el terreny.

Tot això és el que s'inclou en la guia del personal desplegat, de la mateixa manera que, un cop més, quan els jugadors de tennis entren a la pista ja tenen les raquetes i el material preparat, els metges tenen els seus instruments i aparells i els soldats tenen el seu equip necessari. No es tracta només d'enviar persones, sinó també d'aprendre de l'experiència, de recollir les bones pràctiques i de desenvolupar les eines i els instruments que els facilitaran la feina sobre el terreny.

Crec que podríem parlar de moltes altres coses, però m'agradaria deixar el màxim temps possible per a les preguntes i el debat. El que m'agradaria fer és esmentar només algunes mesures que podrien representar els pilars de la creació d'un servei català per a la pau.

Durant la roda de premsa d'aquest matí s'ha esmentat que es posarà en marxa un estudi de viabilitat per a l'establiment d'un servei civil de pau. Vull encoratjar i donar el meu ferm suport a aquesta decisió perquè la considero un pas molt important. S'han realitzat diferents estudis de viabilitat. Forces de Pau no Violentes en va fer un per a la seva creació. També hi ha la tasca pionera realitzada per Peaceworkers UK, on s'analitzava com desenvolupar un servei civil de pau a Gran Bretanya. I recentment, en l'àmbit de la Comissió Europea i de la UE, s'ha redactat el Llibre blanc sobre l'establiment a escala europea d'un servei civil de pau.

D'aquí es poden extreure idees, però l'estudi de viabilitat s'ha d'elaborar centrant-se en el seu context i en les seves necessitats concretes. Potser analitzar el que es pot extreure d'aquests exemples, però alhora anar més enllà pel que fa al desenvolupament pràctic del cas català, representarà no només una contribució per a les mesures que s'estan adoptant a Catalunya, sinó també un model que poden aprofitar i fer servir altres països d'Europa i d'arreu del món.

També hi ha la proposta de crear un registre juntament amb el servei civil de pau –que ja he comentat– i d'elaborar un manual de capacitació i un mòdul de formació per preparar el personal del servei civil de pau català. Hi ha tot un seguit de materials excel·lents. Aquí en teniu un sobre com preparar les persones per al manteniment de la pau i la intervenció no violenta en conflictes. També hi ha uns manuals magnífics redactats per diferents seccions de les Nacions Unides i d'altres agències.

I des d'aquí animo les institucions i les acadèmies d'arreu d'Europa que han adquirit una gran experi-

ència en aquestes qüestions que la comparteixin i que col·laborin amb les institucions catalanes en el desenvolupament dels models i les estratègies per elaborar un programa de formació per al servei civil de pau català.

Un dels primers passos que podria resultar útil és mirar d'agafar aquest manual i aquesta estratègia i fer uns cursos pilot, en els quals, per exemple, s'identifiquin algunes de les vostres àrees prioritàries, ja sigui el Mediterrani, atès el paper que té Barcelona, o països com ara Colòmbia, Israel o Palestina, i aprofitar la formació que s'ha proporcionat al personal que ja s'hi ha desplegat i potser també a socis d'aquests països, perquè no només cal formar professionals catalans que treballen a l'estranger. Això també pot ser una oportunitat per formar els vostres socis i ajudar-los a desenvolupar aquestes competències.

Hem observat que a Itàlia, a Noruega i a altres països, paral·lelament a les iniciatives governamentals, els governs han creat unes taules perquè els diferents sectors de la societat civil puguin treballar plegats. Per tant, per fomentar la cooperació de la societat civil catalana, pot resultar molt útil la creació d'aquestes taules de col·laboració per compartir experiències i coneixements.

A part d'això, podem trobar altres bons models en l'àmbit de la Unió Europea, com ara a Alemanya, a Suècia i a Gran Bretanya, on els mateixos governs han elaborat estratègies governamentals per a la construcció de la pau, la prevenció de crisis i la reconstrucció posterior a la guerra.

L'objectiu no és simplement crear una sola eina, com ara un servei civil de pau, sinó fer una anàlisi general sobre la manera en què els diferents instruments de què disposa el Govern, i els diferents mecanismes de política estrangera, des de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament fins al gran nombre d'organismes civils i societats que el Govern té arreu del món, poden contribuir a millorar les competències en l'àmbit de la consolidació de la pau. Adoptar una estratègia per a la consolidació de la pau, la prevenció de crisis i la reconstrucció posterior a la guerra podria contribuir a proporcionar el context de la tasca del servei civil de pau, alhora que donaria una visió més àmplia a l'Estat i a Catalunya per al seu suport a la consolidació de la pau.

Crec que aquestes són algunes de les observacions principals que jo faria. I, de nou, voldria expressar el meu gran agraïment i la meva enhorabona per les mesures importants que ja ha pres i està adoptant Catalunya. Constitueixen un model i un avenç molt important en la tasca de construir una infraestructura eficaç per a la pau, tant a Europa com internacionalment.

El president

Sí, moltes gràcies. Ara té la paraula el senyor Chowdhury, exsotssecretari general de les Nacions Unides. Si us plau.

El Sr. Anwarul Chowdhury (exsotssecretari general de les Nacions Unides)

Thank you, thank you very much. I'm absolutely delighted to be able to speak to the committee of the Catalan parliament on this very important subject of unarmed civilian peacekeeping.

Well, I will make some general comments. Kai has given you very in-depth information about the background, the philosophy, the best practices and other elements of this subject. But I will request to you to look into the reality of today's peacekeeping.

Globally, today's peacekeeping are basic be either undertaken by the United Nations and partly by NATO and even less partly by African Union. These three international multilateral organisations are involved in peacekeeping. But what is the reality? Firstly, it is very expensive. The United Nations by itself, I mean, I will quote a figure from 2008, about 7 billion dollars, annually, for UN peacekeeping operations. It is long-drawn. Cyprus is there for 35 years. Western Sahara is there for many years. Congo is there for many years. So, I mean it's long-drawn, it's there for many, many years. And then the decisions taken to engage in these peacekeeping operations are very complicated. It is taken by the 15 members of the Security Council but 5 permanent members make all the real decisions and, among the 5, even 1 influences the other 4.

So it is absolutely essential to remember how the decision-making takes place. Fourthly, I find that the UN peacekeeping operations are not able really to take into account the changing nature of conflicts. Previously the conflicts were among governments, among countries; now there are other actors. We have pirates, we have terrorists, we have all kinds of actors involved in this. So that is also not taken into account in the UN peacekeeping missions. And finally the UN missions are not working to promote a sustainable peace.

They are there to prevent outbreak of the further conflict. They are defending one piece of paper, which is the peace agreement among the two parties, or three parties, or multi-parties. But they are defending that. They are not seeing that they are preparing their societies to making a sustainable peace. They are not making their operations humane, taking into account the needs of children, the needs of women, needs of refugees, needs of displaced people. And those elements are not there. Of course, in recent years some of those elements are coming in. Particularly one element which has been missing and is still missing in a big way is the element of human rights. In a conflict situation, human rights become the first victim and the UN peacekeeping operations are not prepared to handle that kind of situation in an effective way.

What we see is that..., we see a fire brigade like approach. The fire is there, we send the fire brigade to put out the fire and come back, without ensuring that the fire does not come back again. That the society is prepared to take care of itself. And that is the biggest problem. So here I believe it is very necessary that we need to build a broad-based, longer-term sort of peace

process and that can only be possible by building in or advancing a culture of peace. You need to build peace in the society, in its institutions, in its individuals, in its... every aspect of its activity.

Peace is not just when you have a fight with a rival party. Peace also needs to be built into our society, in our community, in our families. So that is very important – that we need to build a culture of peace. And that is very, very important. That is the only way we can make peace sustainable. And then we see – then what can be done? We have seen in recent years this unarmed civilian peacekeeping has emerged as a possible, viable, effective alternative. Such forces, you know, starting with the list I gave for the UN peacekeeping, these are not only effective but also cost-effective. In terms of the money that they spend... it's minimal, a small percentage of the money, the billions of dollars that the UN is spending. And even I believe that, by building into the effectiveness of this unarmed civilian peacekeeping would be to build a kind of culture of peace indicator. To see how the societies are being prepared to make peace more sustainable.

The civilian peaceforce that we are talking about – I believe that they become more credible because of 4 reasons. One I have already said – that these are less expensive... and also because they're unarmed. They're being unarmed gives them a credibility, an acceptability within the conflicting parties. Because they believe that they are coming with no hardware in their hands to force us to agree. They are coming to talk to us. Secondly, they work with civil society organisations. The NGOs, at the ground level, they work with them. Third reason is that they also work with communities, community institutions, which are existing in this society. And finally, and I must say, most importantly, they work with women. They involve more women in the peace processes, they involve more women in post-conflict peace building, they involve women in the subsequent institutions which are built up, like parliament, and all these organisations. I think that this is absolutely essential.

UN peacekeeping does not have that kind of operational ability to involve, engage more women, though we are now trying to get the Security Council to give that mandate more and more in the peacekeeping operations. But I believe that civilian peace forces or civilian peacekeeping has that big flexibility to involve women in a big way. And I think many of you might have heard about 13.25, Resolution of the Security Council, which is emphasising a greater role for women in peace processes. That is an absolute essential.

So I think all these things bring together the necessity of evolving an alternative to this very expensive, long-drawn, not so effective peace operations by the United Nations and other multilateral bodies. And I think unarmed civilian peacekeeping, that we're talking about, the civil peace service that you are talking about, are really ideas of the future. I think these are welcomed by civil society and all well-meaning, right-thinking people. And I think this is very important, so let me conclude by saying how appreciative we are for the

initiative that the Catalan government has taken, the parliament has now taken in getting us together to listen to us, to an idea whose time has come.

All these years of experience have told us, and for the last 30 years I have been working as a spokesman for the poorest countries of the world, the weakest part of the international community. And I have seen everywhere, peace and development are so closely connected that one is not possible without the other. And that can be achieved only by making the peace operations much more broad-based, much more inclusive than it had been in the past.

Thank you.

(Aplaudiments.)

(Traducció.)

Gràcies. Moltes gràcies. Estic summament encantat de poder parlar amb la comissió del Parlament de Catalunya sobre aquest tema tan important que és el manteniment civil de la pau.

Bé, faré alguns comentaris generals. Kai ja us ha proporcionat informació detallada sobre els antecedents, la filosofia, les bones pràctiques i altres elements d'aquesta qüestió. Però vull demanar-vos que us pareu a pensar en la realitat actual de la tasca de manteniment de la pau.

Avui dia el manteniment de la pau internacional el porten a terme les Nacions Unides, i en part també l'OTAN i en menys mesura la Unió Africana. Aquestes són les tres organitzacions internacionals multilaterals que participen en el manteniment de la pau.

Però quina és la situació? En primer lloc, que és molt car. L'any 2008, només les Nacions Unides es van gastar al voltant de 7.000 milions de dòlars en les tropes de manteniment de la pau. Fa trenta-cinc anys que són a Xipre, i molts anys que operen al Sàhara Occidental i al Congo. Són conflictes que duren molts anys. I el procés de decisió per participar en aquestes operacions de pau és molt complicat. Les decisions les prenen els quinze membres del Consell de Seguretat, però al capdavant només són cinc els membres que prenen les decisions, i fins i tot hi ha un que influeix sobre els altres quatre. Per això és important recordar com es prenen les decisions.

En quart lloc, considero que les operacions de pau de les Nacions Unides no tenen en compte la naturalesa canviant dels conflictes. Abans els conflictes es produïen entre els governs, entre els països, però ara hi ha altres agents. Ara hi ha pirates, terroristes i tot tipus de grups que generen conflictes. I això no ho tenen en compte les missions de manteniment de la pau de les Nacions Unides.

I, per últim, les tropes de l'ONU no fomenten una pau sostenible. Només hi són presents per evitar que esclatin nous conflictes. Defensen un tros de paper, que és l'acord de pau entre dues, tres o diverses parts. I això és el que defensen. No preparen les societats d'aquests països per fer una pau sostenible. No tenen en compte el factor humà en les seves missions, les necessitats

dels nens, de les dones, dels refugiats, dels desplaçats. Aquests elements no es tenen en compte, tot i que els últims anys se n'estan començant a atendre alguns.

En concret, una qüestió que s'ha deixat molt de banda, i que es continua sense atendre com cal, és la dels drets humans. En una situació de conflicte, els drets humans esdevenen la primera víctima, i les missions de pau de l'ONU no estan preparades per afrontar aquest tipus de situació d'una manera eficaç. És com enviar el cos de bombers a apagar un incendi i que tornin de seguida sense abans assegurar-se que el foc no revifa. No s'asseguren que la població està preparada per cuidar-se sola, i aquest és el principal problema.

Per això, considero molt necessari que es construeixi un procés de pau amb una base més àmplia i a més llarg termini, i això només és possible fer-ho establint una cultura de la pau. S'ha de forjar la pau en la societat, en les institucions, en les persones, en tots els aspectes de la seva activitat. La pau no només s'ha de fer quan hi hagi un conflicte amb un enemic, s'ha de promoure en la societat, en les comunitats i en les famílies.

Per això és tan important que construïm una cultura de la pau. És importantíssim. És l'única manera d'aconseguir una pau sostenible. I què podem fer per aconseguir-ho? Aquests últims anys hem vist que els cossos civils no armats per al manteniment de la pau s'han convertit en una alternativa possible, viable i eficaç.

Aquests cossos, comparats amb les xifres que he donat de les tropes de manteniment de la pau de les Nacions Unides, no només són eficaços, sinó que també són rendibles. Els diners que costen són un percentatge molt petit dels mils de milions de dòlars que gasta l'ONU. Per això crec que, si centréssim els nostres esforços en l'efectivitat d'aquests grups civils, estariem establint un indicador de la cultura de la pau amb el qual podríem mesurar fins a quin punt aquestes societats estan preparades per fer una pau més sostenible.

Crec que els cossos civils de manteniment de la pau de què parlem cada vegada es defineixen més com a alternativa viable per quatre raons. La primera ja l'he esmentada: que són menys cars, i també que van desarmats. El fet que no vagin armats els dona credibilitat i un grau d'acceptabilitat més gran entre les parts en conflicte, ja que veuen que no porten cap arma a les mans per forçar-los a arribar a cap acord, que només vénen per dialogar. La segona és que treballen amb les organitzacions de la societat civil, amb les ONG. La tercera raó és que també treballen amb les institucions que existeixen en el si de la societat. I, per últim, el motiu més important és que treballen amb dones, hi ha una participació més gran de dones en els processos de pau, en l'establiment de la pau després d'un conflicte i en les institucions que neixen com a conseqüència de l'assoliment de la pau, com ara el parlament i organitzacions d'aquest tipus. Crec que això és absolutament essencial.

Les Nacions Unides no tenen aquesta facilitat d'involucrar dones en les seves missions, tot i que ara estem intentant convèncer el Consell de Seguretat perquè doni instruccions perquè n'hi hagi cada vegada més.

Contràriament, els serveis civils de pau sí que tenen una gran flexibilitat per incorporar-hi dones. Segur que molts de vosaltres heu sentit parlar de la Resolució 1325 del Consell de Seguretat, que subratlla la necessitat d'incorporar més dones als processos de pau. És essencial.

Per tots aquests motius es fa palesa la necessitat d'establir una alternativa a aquestes operacions de pau tan cares, llargues i poc eficaçes de les Nacions Unides i d'altres organismes multilaterals. Crec que els grups de pau no armats..., el servei civil de pau que intenteu constituir és una idea del futur. Crec que seran molt ben acceptats per la societat civil i per totes les persones benintencionades i conscients. I això és molt important.

M'agradaria acabar dient que aplaudim la iniciativa del Govern català, el fet que ens hàgiu portat al Parlament per escoltar-nos, per parlar d'una idea que ha arribat el moment de posar en pràctica. Tots aquests anys d'experiència ens han ensenyat molt.

Fa trenta anys que treballo com a portaveu dels països més pobres del món, dels països més dèbils de la comunitat internacional, i he observat que, a tot arreu, la pau i el desenvolupament van estretament lligats, que l'un no és possible sense l'altre. I això només es pot aconseguir fent que les operacions de pau tinguin una base més àmplia i siguin més inclusives del que ho han estat en el passat.

Gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies a vostès per les seves paraules. I ara procediríem al torn de les intervencions dels diversos grups parlamentaris, però abans, si m'ho permeten, voldria aprofitar per esmentar que aquesta és una iniciativa parlamentària, però com moltes altres en aquesta comissió ha estat possible gràcies a la intercessió de la societat civil, i contretament aquest president, i els grups parlamentaris, em consta, vol agrair l'actuació, en aquest cas, de Nova, CIS, i aprofito també per agrair la presència de tots vostès en aquesta casa.

Sense més preàmbuls voldria donar la paraula a la representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. Senyors i senyores diputats... En primer lloc, donar la benvinguda als compareixents, el senyor Chowdhury, exsotssecretari de Nacions Unides, i el senyor Brand-Jacobsen, portaveu de la Xarxa Europea de les Forces Civils de Pau. Agrair-los la seva presència al Parlament, la seva exposició i expressar-los des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, doncs, que és un plaer poder compartir aquesta sessió de la comissió avui amb vostès, amb dues persones expertes a fer realitat el que d'antuvi sembla una utopia, no?, que no és altra cosa que resoldre els conflictes armats també mitjançant la raó i la paraula.

També voldria saludar el director, i donar-li la benvinguda, de l'Oficina de Pau i els seus col·laboradors, que avui també ens acompanyen. I, naturalment, donar la benvinguda a totes aquelles persones que ens acompanyen avui en la Comissió de Cooperació i Solidaritat, però, tal com feia explícit el president de la comissió, molt especialment als membres de No Violència Activa, de Nova, Centre per la Innovació Social, que són qui realment han fet possible la compareixença que avui ens ocupa. Així com desitjar-los els millors èxits de cara a les jornades que es portaran a terme demà, on esperem, doncs, tot i que ja ens l'han avançat, trobar la clau per impulsar aquestes polítiques públiques de serveis civils de pau a Catalunya.

Sigui dit de passada una nació sense Estat, amb una rica societat civil, com queda palès avui, que lluita des de fa molt de temps per la pau i la defensa dels drets humans, sense competències en defensa i sense exèrcit. Per tant, doncs, segurament un molt bon terreny per començar a implementar aquest tipus d'iniciatives.

Una de les funcions principals dels cossos civils de pau és crear, si no vaig errada, missions civils no armades, professionals, impulsades sobretot des de la societat civil i no des dels exèrcits, que treballin en zones en conflicte per la protecció dels drets humans.

Així, doncs, podríem intuir o deduir que els cossos civils de pau tenen raó de ser també allà on existeix un conflicte i un conflicte armat, no? Pot semblar utòpic pensar que la paraula pot fer aturar les armes, però per això m'agradaria, de fet ho han començat a embastar, però sí que m'agradaria que aprofundissin sobre actuacions concretes que s'hagin portat a terme. Vostès han expressat que ja existeixen països on s'està desenvolupant aquests serveis o cossos civils de pau. I, per tant, voldria conèixer alguna experiència reeixida, eh?, que ho han mig introduït, però sí que m'agradaria, si es que poden i el temps ho permet.

Perquè l'objectiu màxim, doncs, d'aquests serveis civils és acabar amb el conflicte integralment, no?, i efectivament. És a dir, no només acabar amb el conflicte armat, sinó treballar per solucionar pacíficament les causes que han provocat aquest conflicte i treballar també i ajudar a enfortir aquelles societats massacrades i depauperades per conflictes bèl·lics, la qual cosa, com deien, requereix temps. Veig que no tants diners com..., de la manera que s'està portant a terme, segurament, majoritàriament, fins ara. I és veritat i vostès saben que el temps és un element determinant en un conflicte.

Per tant, m'agradaria que ens poguessin explicar com es porta a terme una tasca tan complexa, malgrat, evidentment, que ja ho han introduït.

He pogut detectar o intuir, en les seves intervencions, que de fet els serveis civils de pau haurien..., o tant de bo siguin una alternativa efectiva als diferents exèrcits, no?, a l'actuació dels diferents exèrcits.

Per tant, una altra pregunta que no puc resistir-me a fer és si són compatibles les forces armades o els exèrcits, que en teoria són els encarregats de garantir la seguretat dels estats, amb aquests cossos civils de pau, si poden coexistir, si han de coexistir o si el que es pretén

realment en un futur, i amb aquestes actuacions, és la substitució. Perquè segurament, en la situació actual mundial on existeixen conflictes bèl·lics en la majoria de continents, ens caldrà a tots plegats realitzar una gran tasca de sensibilització, de divulgació sobre les potencialitats reals i efectives d'aquests cossos civils de pau.

De fet és el que vostès i una gran part, i nodrida, de la societat civil, que aposta per la no-violència, doncs, estan fent incansablement i explícitament. Doncs, tota aquesta activitat per donar pas, com deien, a una cultura, donar el pas, diria, no?, de la cultura de la guerra a la cultura de pau.

I els pregunto això perquè tampoc no em puc resistir d'explicar-los que recentment, concretament ahir, hem tingut alguna experiència on s'ha primat potser en excés la posició d'un ministeri de defensa enfront de la participació de la societat civil en quelcom tan pacífic, diria jo, com és un futur centre internacional de pau de Barcelona, no?, on el ministeri espanyol intervindrà –i sé que ara potser estic posant algun tema sobre la taula–, però, com els deia, doncs, el Ministeri de Defensa intervindrà amb un 20 per cent, no?

Però a banda del que ja poden copsar, que és que el meu grup no hi està d'acord, i sí que voldria conèixer quin és el seu parer sobre el paper dels ministeris de defensa o dels mateixos exèrcits, quin paper poden tenir en organismes que de fet el que volen i poden és promocionar i fomentar els serveis civils de pau.

Pensava que em quedaria per saber, allò, com poder implementar realment i efectivament aquests cossos civils de pau a Catalunya, però la veritat és que han dissipat tots els meus dubtes. I el que sí que voldria dir per acabar és..., voldria expressar, doncs, tant la voluntat per part d'aquesta diputada que els parla com del grup parlamentari que representa de poder i voler incidir a fer possible, en la mesura i amb les eines que ens ofereix la cambra catalana, la implantació d'aquests serveis, d'aquests cossos civils de pau a Catalunya.

Per tant, comptin vostès i la societat civil catalana amb nosaltres, i exposo o proposo que valorem la possibilitat, entre tots els grups parlamentaris, de portar a terme alguna iniciativa o iniciatives parlamentàries conjuntes que advoquin per l'èxit d'aquestes serveis civils, socials..., civils de pau a Catalunya, que tan bé podríem descriure amb les paraules de Gandhi quan deia que no hi ha camí per a la pau, que la pau és el camí.

Res més, moltíssimes gràcies, president, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Ara, en representació del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat el senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Com no pot ser d'altra manera començo la meua intervenció agraint moltíssim al senyor Kai Fritjof Brand-Jacobsen i al senyor Anwarul

Chowdhury la seva intervenció avui, a part de tota la feina que fan des de fa temps.

Però vull també ampliar dos agraïments més, si m'ho permeteu –i mal m'està fer-ho–, però vull agrair també, per una vegada, encara que sigui del Govern al qual donem suport, a l'Oficina per la Pau i els Drets Humans del Govern que hagi tingut la iniciativa d'organitzar o de donar suport a les jornades que se celebraran demà en aquest Parlament, que han permès precisament l'aportació dels nostres convidats avui a la sessió.

I també vull felicitar Nova com a entitat organitzadora i sobretot vull felicitar Nova per aquest magnífic dossier amb el qual han acompanyat la compareixença, perquè jo crec que moltes de les preguntes que podríem fer als nostres compareixents d'avui ens les estalviarem en la mesura que ja estan explicades de manera profusa i perfecta en aquest material, no?

Per tant, com correspon a les regles de l'hospitalitat, vull agrair la seva compareixença i, com correspon a les regles de l'hospitalitat, no instrumentalitzaré els nostres compareixents per a cuites internes i batalles polítiques, que no els interessin a ells, amb relació a les quals no cal fer-los perdre el temps, i sobretot el que no faré és demanar-los que es posicionin, com si fos sobre una qüestió genèrica, sobre temes que en veritat fan referència a disputes molt concretes que ells desconeixen i no podem intentar manipular els compareixents sense que ells en siguin conscients per intentar reforçar les nostres posicions en batalles domèstiques i locals.

Per tant, crec que és molt important que les regles de l'hospitalitat es respectin amb tota la seva pulcritud quan tenim convidats tan importants en aquest Parlament.

Dit això, jo començaré fent una reflexió a l'entorn de la intervenció del senyor Chowdhury i després sobre la del senyor Brand-Jacobsen. I permeteu-me un cert excurs una mica, si voleu, filosòfic. Ell ha dit una cosa que m'ha fet pensar, ha dit: «idees de futur». Diu: «Estem parlant d'idees de futur.» És a dir, entenc que admeten que, quan es parla de serveis civils de pau, hi ha una certa actitud visionària, si es vol. També les preguntes que feia la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula d'alguna manera ho posaven de manifest, no?, quan deia: «Normalment hem posat la seguretat i la defensa en mans dels exèrcits, des de fa milers d'anys que la posem en mans dels exèrcits, i vénen vostès i ens demanen que ara comencem a atrevir-nos a posar» –atrevir-nos, audàcia, eh?– «la seguretat en mans de serveis desarmats, d'exèrcits desarmats.»

Hi ha un punt de visionari, i jo crec que, quan ell ha parlat d'idees de futur, no excloïa, no amagava aquest punt visionari. L'excurs filosòfic que volia un moment portar aquí a col·lació és una anècdota, que crec que és interessant.

La filòsofa jueva, francesa d'origen jueu, Simone Weil –no la política, sinó la filòsofa– és coneguda entre d'altres coses perquè es va allistar a les forces de la resistència i un dia va demanar hora al general De Gaulle i li va dir: «General» –tancats ells dos en un despatx– «he trobat la solució per a la Segona Guerra Mundial.» Diu:

«Miri, hem de crear un cos d'infermeres desarmades que vagi al camp de batalla i al mig del camp de batalla es dediqui a recollir els ferits mentre s'estan produint les batalles.» I el general De Gaulle li va dir: «Per favor, retirin aquesta boja del meu despatx.» Després ha resultat ser una de les filòsofes més importants del segle xx. Però la frase que ha quedat per a la història és «saquen a esta loca de mi despatxo».

Molts pensadors del pacifisme al llarg del segle xx han fet referència a aquesta anècdota per dir que sí que era una boja segurament, la Simone Weil, però era una visionària, a partir del moment que ella s'adona de la importància que té començar a pensar en exèrcits desarmats quan tenim situacions de conflicte, no?

Jo entenc que, quan el senyor Chowdhury ens parlava d'idees de futur, d'alguna manera s'està apuntant a aquesta tradició, no?, tenir l'audàcia de començar a pensar ja no com una idea d'una boja, sinó com una idea concreta que està funcionant i que hi ha casos de bones pràctiques que han funcionat en els conflictes dels últims deu, quinze anys. Quin paper poden tenir autèntiques forces desarmades en un moment en què el protagonisme se suposa que l'estan tenint les forces armades, que són les que s'estan disparant entre elles, no?

Jo crec que aquí ens ha sabut explicar molt bé que hi ha quatre valors afegits claríssims d'aquests exèrcits desarmats. Són més barats, fixeuvos quin valor afegit més concret i més interessant per a una institució com la nostra; són més ben reconeguts per les mateixes societats en conflicte; tenen una capacitat de reconstrucció del teixit social més gran; tenen una capacitat per treballar amb les dones –i aquí torno a la Simone Weil, ella deia: «Hem de fer un cos d'infermeres», ella ja pensava que aquest exèrcit desarmat havia de ser un cos femininitzat, en aquest sentit, no?, el factor femení per a ella formava part de la seva visió una mica esbojarrada.

Jo crec que no ens ha de fer por, diguem-ne, amb el benentès que més enllà de la inspiració ja comencem a tenir exemples concrets. Llavors, jo una de les preguntes que deixo per al segon torn és que ens expliquin més aprofundidament tant el servei alemany, que entenem per tots els que sou especialistes que seria l'exemple de referència a escala europea, el servei alemany com funciona, com neix, i després quines intervencions es pot considerar que són les intervencions de més èxit en els últims deu, quinze anys de forces, ja siguin alemanyes o d'altres països, amb relació a aquesta nova metodologia, diguem-ne, audaç d'intervenir en un conflicte, no?

Deixo també sobre la taula una altra pregunta i és si d'alguna manera tota la narració que es fa per l'opinió pública de l'actuació dels exèrcits, en el cas d'Europa sobretot, els darrers anys no està començant a contaminar-se ja d'aquesta filosofia, perquè aquesta broma que es fa sovint, i ara l'exèrcit és presentat mediàticament com si fos una ONG. Bé, no és que presentem l'exèrcit com si fos una ONG en els mitjans de comunicació, però sí que és veritat que el tipus d'intervencions de les forces armades convencionals en els darrers anys i en les darreres dècades està pivotant cap a un tipus d'intervenció que és veritat que té una vessant humanitària, de *peacebuilding*, de *peacekeeping*, etcètera, no?

Jo estic pensant en els casos de l'exèrcit del Govern espanyol en aquests moments, Afganistan, Kosovo, Ankara, Líban i crec que al Congo també hi ha algun batalló, i no sé si em deixo quelcom. Tots els casos van acompanyats de societat civil, d'ONG, no pròpiament de serveis civils de pau, que aquí segurament està el repte, no?, però en tots els casos ja s'està pensant de quina manera fer que la metodologia de treball d'aquestes forces encara armades comenci a ser diferent de la que era tradicionalment. Doncs, potser no es tracta només de canviar la metodologia de les forces armades, sinó d'incloure actors desarmats quan intervenim en conflictes.

I aquí poso també aquesta reflexió sobre la taula. Si la mateixa política de defensa d'alguna manera no s'està decantant cap a noves metodologies que tenen molt a veure amb això del que estem parlant aquí.

Després, dues coses més, i intentaré anar acabant per no allargar-me. Una és, m'hi ha fet pensar el senyor Kai Fritjof Brand-Jacobsen –perdoni per la poca destresa a l'hora de dir el nom. Ell és el representant de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau, tenim els que són fervents europeistes i fervents federalistes europeus, tenim en les nostres utopies possibles, diguem-ne, la idea d'una política de seguretat i de defensa comuna, que vol dir, per dir-ho en plata, que algun dia tinguem unes forces armades integrades a escala europea, i que aquestes forces armades a escala europea estiguin vinculades a la feina de *peace-keeping* i *peacebuilding* de Nacions Unides. Per tant, que siguin un instrument de Nacions Unides també a l'hora de construir la pau.

No serà necessari que aquesta política comuna de defensa tingui la peculiaritat no només de ser capaç d'integrar exèrcits, que fa cinquanta anys es van fer la guerra entre ells, sinó que tingui dos braços executors, la política europea de seguretat i defensa: un braç executor, que serien les forces armades, i un servei civil de pau europeu? No sé si institucional, mixt o de coalició..., ara veig les diferents tipologies dels serveis civils de pau dels quals ens parla l'informe de Nova.

Però, en tot cas, no hauríem de posar com un objectiu d'aquesta política de seguretat que no culmini només en la creació d'unes forces armades, unes autèntiques forces armades europees, sinó en la creació d'un autèntic servei civil de pau europeu, que sigui l'altra cara de la moneda d'aquestes forces armades? Això li pregunto al Kai com a representant de la Xarxa Europea de Serveis Civils de Pau.

Entenent sempre que, quan parlem de serveis civils de pau, jo crec que una de les gràcies és que sigui capaç d'aprofitar tota la força que prové de la societat civil i tota la força que prové de les institucions. Per això feia, mig en broma i mig seriosament, les referències als diferents tipus, no?, l'institucional, el mixt, el de coalició, el de la via contractual. En qualsevol cas, estem parlant de diferents formes d'aprofitar la potència institucional i la potència de la societat civil.

I acabo amb una constatació o pregunta. En Kai deia: «Catalunya és pionera.» Catalunya és pionera, ha cre-

at l'Institut Català Internacional per la Pau. N'estem molt orgullosos. Jo li agraeixo molt, diguem-ne, l'elogi, en part el puc compartir, però em puc jo mateix... Jo vaig ser ponent de la Llei, diguem, de constitució de l'Institut Català Internacional..., però permet-me que et contradigui: no som prou pioners a partir del moment que Alemanya, Noruega, Itàlia, Àustria ja tenen experiències més avançades que la nostra de serveis civils de pau.

Per tant, jo me'n vull anar amb un altre discurs: no som pioners, sinó que anem tard. Anem tard, però en canvi –anem tard perquè hi ha altres que van per davant nostre, Alemanya especialment– tenim l'instrument adequat, que és l'Institut Català Internacional per la Pau, per avançar seriosament en favor de la política de promoció, política pública de creació i impuls i gestió i lideratge d'uns serveis civils de pau, no?

Per què ho dic això? Perquè l'ICIP, l'institut català, ha volgut tenir aquesta filosofia que vosaltres en dieu «mixta». És a dir, ha volgut ajuntar capacitats institucionals amb la participació de la societat civil, per això no és un organisme del Govern ni és un organisme del Parlament de Catalunya, perquè sigui prou independent per treballar amb la societat civil, no?

Llavors, jo..., que això ho dic quasi com una reflexió de cara als mateixos partits catalans. Crec que és important que els partits catalans aprenguem clarament el factible del que ens estan dient, encara que sigui visionari –el factible del que ens estan dient–, la quantitat de bones pràctiques que existeixen, la quantitat de models a implementar i que posem com una de les prioritats de l'Institut Català Internacional per la Pau la construcció i la creació d'uns serveis civils de pau, que no es poden fer ni només des de la societat civil ni només des de les institucions, per això s'haurien de fer des d'un espai com aquest.

Gràcies al senyor president per la magnanimitat en el temps i reitero l'agraïment als nostres compareixents per les seves paraules.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. En primer lloc, vull donar la benvinguda i agrair al senyor Brand-Jacobsen i al senyor Chowdhury ser avui aquí amb nosaltres i també donar les gràcies a totes les persones que avui ens acompanyen, en especial als representants de l'entitat Nova, i també felicitar-los per les actuacions i les jornades que s'estan portant a terme aquests dies i que demà, doncs, tindran el seu punt culminant, no?

Pel nostre grup parlamentari, per Esquerra Republicana de Catalunya, els temes que ens han plantejat són un tema important, un tema que tenim en compte. En primer lloc, perquè és un pas més en el reflex del compromís de Catalunya amb la pau, és un..., això, que podria semblar un..., segurament els ho deuen dir a tot arreu

on van, però potser, per les condicions específiques de Catalunya, el fet de ser una nació sense Estat ens ha portat a participar al món d'una manera diferent. I potser fer-ho sense exèrcits –perquè no en tenim– i potser el nostre exèrcit està en la societat i ha estat participant en la construcció de la pau.

Aquest mateix any, per exemple, farà cent anys que va haver-hi uns incidents a Barcelona que es van produir precisament per una revolta de la ciutadania de Barcelona d'incorporar-se a l'exèrcit per anar a una guerra que estava absolutament perduda, a més, no?, que era els fets de la Setmana Tràgica, que es coneixen.

Des d'aleshores la tradició pacifista, però també antimilitarista, a Catalunya no només ha produït resultats de reacció, sinó també resultats de proposta. I en aquest sentit la societat civil catalana ha tirat endavant molts projectes, molts dels quals han tingut un èxit important, sobretot d'intervenció en conflictes armats, d'intervenció humanitària a través de les nostres ONG, hi han experiències importants, algunes de les quals vostès estaven esmentant, i que ens poden ajudar també a l'hora de construir aquest servei català civil de pau, no?

Per exemple, les de Colòmbia, on hi han entitats catalanes que fan acompanyament, on fan d'aquests escuts humans davant de persones, entitats que estan amenaçades tant per la guerrilla com pels paramilitars. De la participació no només durant el conflicte, sinó sobretot posterior d'entitats catalanes en el conflicte de la guerra de Bòsnia-Herzegovina o en la guerra més recent de Kosovo. I d'altres conflictes actuals, sobretot aquells conflictes amagats de l'Àfrica que sempre existeixen i que mai se'n parla i que moltes vegades responen a interessos econòmics de captació de recursos que són essencials per al nostre desenvolupament, on hi han moltes ONG catalanes que estan participant en el que és el conflicte, però sobretot, després, en la construcció del futur, que potser és el més difícil.

El nostre grup parlamentari ha presentat diferents iniciatives amb motiu de les últimes eleccions municipals. L'entitat de forces de pau no violentes va plantejar als diferents partits una sèrie de compromisos perquè des dels municipis també els municipis fossin actors en aquest sentit, i nosaltres vam subscriure aquest compromís. Al Congrés dels Diputats, on compartim grup parlamentari amb els companys d'Iniciativa per Catalunya, s'ha presentat una iniciativa precisament perquè es creï a nivell d'Estat espanyol un institut, doncs, de serveis i de civils per la pau. Per tant, el nostre compromís és clar i també serà un compromís clar a l'hora de tirar endavant la creació d'aquest servei en el marc de Catalunya.

M'agradaria fer algunes reflexions, sobretot al voltant d'alguns comentaris que vostès han fet. En primer lloc, crec molt interessant quan s'ha remarcat la diferència entre dos tipus d'actuacions: les actuacions que es fan en el moment del conflicte armat i les actuacions que es fan després del moment del conflicte armat, no?

Les primeres són les que potser generen més solidaritat en un primer moment, perquè són les que es veuen als mitjans. És quan a la televisió veiem les imatges de la

guerra i, per tant, és quan iniciatives de solidaritat poden tenir un èxit molt més gran, però també molt més momentani. Les segones són les més difícils, perquè són les que ja queden amagades després del conflicte real, són les que ja no surten a la televisió i són les que, si no es fan bé, acaben que acaba tornant a havent-hi les primeres. És a dir, fan que no hi hagi una recurrència dels conflictes, sobretot en països i en societats poc estructurades, amb economies, doncs, molt desiguals i amb molt poca..., amb un grau molt alt de desigualtat que fa que s'acabin produint.

Per tant és més important, des del nostre punt de vista, i és molt més difícil construir la pau que no pas aturar la guerra. I en aquest sentit ens agradaria fer algunes reflexions, que vostès que coneixen i que a més han participat i tenen experiència en aquest àmbit ens poguessin, doncs, dir quina és la seva opinió, no?

En primer lloc, estem veient que en llocs on s'està intentant construir escenaris de pau després d'un conflicte, com en el cas de l'Afganistan, moltes vegades si deixem que la societat afectada pel conflicte segueixi sola... –societats on hi ha moltes vegades tradicions que, malgrat que són tradicions, són contràries moltes vegades a l'esperit dels drets humans–, veiem algun cas, doncs, a l'Afganistan en què hi ha zones en què s'han recuperat pràctiques que en un primer moment havien desaparegut i que havien portat a terme els talibans. Quin paper –i llavors aquesta és la pregunta– ha de tenir la societat, la societat afectada, i quin paper han de tenir els serveis civils en aquest escenari, perquè evidentment entenem que els serveis civils de pau han d'acompanyar la societat afectada, però no poden imposar.

Per tant, i moltes vegades aquesta societat, la societat afectada, té importants desigualtats, hi ha grups de poder constituïts que poden dificultar molt aquest treball, no? Per tant, quin és el límit? No només són els agents externs que han participat en el conflicte, sinó també la societat afectada, els qui s'han beneficiat del conflicte i aquesta..., quin criteri fem servir, no?, i potser hi ha un dubte ètic.

En segon lloc, entenem que, de manera complementària a la tasca que poden fer els serveis civils de pau, hi ha també un canvi important que s'ha de produir, perquè moltes guerres són causades pel combat per tenir uns determinats recursos, naturals sobretot, i, per tant, això també requereix, doncs, tot un treball a nivell internacional, no? O sigui també aquest és un àmbit, per exemple, dels serveis civils de pau.

I en segon lloc, voldríem també que, sobretot arran de les experiències de la dificultat de la construcció de pau, per exemple, en el cas de l'Iraq, on després de la guerra veiem que si la guerra ha estat un gran negoci per a algunes empreses, sobretot dels Estats Units com a govern que va iniciar aquesta guerra, també la reconstrucció ha estat un gran negoci per a moltes altres empreses d'aquest mateix Estat...

Per tant, quin ha de ser l'equilibri o quin ha de ser el paper de serveis civils de pau que fan reconstrucció, i estava parlant, s'havia parlat durant la seva exposició, senyor Brand-Jacobsen, doncs, que els enginyers poden

fer serveis civils de pau, els advocats poden fer servei civil de pau, no? Com equilibrem això amb empreses que poden estar allà presents i que poden fer aquesta mateixa tasca amb uns criteris molt diferents i amb uns objectius molt diferents. Per tant, com equilibrem això i com modifiquem el comportament dels estats que controlen el país afectat i que impliquen que es decideixi una opció o una altra, no?

I finalment, doncs, destacar que les polítiques que hem desenvolupat a Catalunya en els darrers anys –es va aprovar l'any 2003 la Llei de foment de la pau en aquest Parlament, vam aprovar la Llei de creació de l'Institut Català Internacional per la Pau, un institut que entenem que entra perfectament com una eina per a la construcció d'aquest servei civil de pau català, no?, perquè l'institut, doncs, a part de tenir els objectius de formació i també de participar en processos de mediació, també és un espai on participen representants del Govern de la Generalitat, però també representants de la societat civil, proposats per la societat civil i aprovats per aquest Parlament...

Per tant, entenem que l'ICIP, en aquest sentit, és una eina absolutament fonamental. I precisament quan discutíem aquesta llei aquí, parlàvem de les diferents funcions que podia tenir l'institut i, per tant, ens agradaria, a partir del que vostès coneixen de l'ICIP, que suposo que n'han estat parlant aquests dies, que, com vostès saben, és un institut que està en construcció, que es va implementant i que és molt, molt jove, però precisament perquè és jove tenim l'oportunitat que s'enfoqui cap a una determinada direcció... I, per tant, a nosaltres ens agradaria..., com vostès creuen que l'ICIP pot participar en aquest àmbit. I, per tant, aquestes serien les qüestions que plantejaríem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. I ara, en representació del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. I, evidentment, donar les gràcies també al senyor Kai i –penso, no sé si ho pronunciaré bé– al senyor Chowdhury, penso, més o menys. I donar les gràcies a totes les persones que avui ens acompanyen en aquesta sessió d'aquesta Comissió de Cooperació i Solidaritat, evidentment també al director de l'Oficina de la Pau de la Generalitat de Catalunya.

Jo, en primer lloc, haig de dir que me trobo una mica familiar amb tot això, no? Jo sóc conflictològic; vol dir que he tingut la possibilitat i l'oportunitat de fer un màster internacional en resolució de conflictes en una universitat catalana com és la Universitat Oberta de Catalunya.

Per tant, i això ja és un pas molt important, que una universitat nostra, catalana, tingui aquesta atenció de fomentar realment a nivell ja universitari una formació, a nivell de màster propi de la universitat, en conflic-

tes. Vull dir per què ho vaig fer. Simplement perquè jo em vaig llicenciar en ciències del treball i vaig tindre una bona nota en el que era mediació, i en vista d'això me van animar per poder fer, doncs, aquest màster en conflictològia. A mi se'm feia una mica costa amunt, perquè tenia una opció, tenia una idea una mica equivocada del que a vegades se ven com a pacifisme, no?, i la veritat és que vaig tindre la possibilitat i aquesta possibilitat neix des dels conflictes personals fins als conflictes socials i els conflictes internacionals.

Per tant, aquí s'ha parlat d'un tema important, i dintre d'aquest camí per englobar altres blocs. Jo penso que hi ha tres blocs que són els paradigmes de la pau, i s'han parlat aquí, ho han fet vostès dos. Els paradigmes de la pau, vostès han parlat del realisme polític, que és la imposició de la pau per la força –Nacions Unides, OTAN, eh?–, és el que més típicament hem conegut dintre del context internacional. Després hi ha el paradigma jurídic, que és sotmetre't als tribunals, on un perd i un guanya. I després tenim el paradigma de la no-violència, que jo penso que és on està el rovell de l'ou de la cultura de la pau. Penso que és aquí.

I, per tant, un dels intervinents per mi ha fet una frase que m'ha agradat molt. Diu: «Hem de preparar la societat per a la pau.» Sí, hem de preparar la societat per a la no-violència. Els conflictes són positius. Els conflictes deixen de ser positius quan engendren violència. I si parlem de violència, quasi tots els animals, tots els animals, quasi tots són agressius, però solament l'home és violent. Per què? Perquè precisament l'home ha socialitzat la violència com una forma de respondre davant dels conflictes.

I vull anar a parar aquí, en aquest rovell de l'ou, perquè hem estat parlant tota l'estona dels conflictes internacionals, dels conflictes socials i tal, però jo penso que ens hem deixat una part importantíssima, és on ha de néixer aquesta cultura realment de la no-violència o cultura de la pau. Jo penso que és a l'escola. Jo penso que és educant els nanos, els petits, realment, a saber resoldre els seus problemes, poder solucionar els seus problemes sense recórrer a aquesta socialització que és la que l'ensenya com respondre davant d'un problema amb violència.

Sempre fico un exemple quan he tingut la possibilitat d'anar a algun institut o algun col·legi a parlar de conflictològia, l'exemple del pare que ve el seu fill a casa amb un ull unflat i el pare li pregunta què li ha passat i diu: «–És que el company del pati d'esbarjo, doncs, m'ha tret la pilota, nos hem barallat i m'ha unflat un ull. –D'acord, doncs, escolta'm, que no t'ho faci mai més, eh?, a tu, si et peguen, tu contesta.» No dic que tothom sigui igual, però que aquest exemple és molt sovint com el veiem, no? I al dia següent, doncs, tracta de contestar i el nano ve, no amb un, amb dos ulls. I aleshores el pare el que assumeix és que ha de fer karate o ha de fer algun esport per poder defensar-se, i al final si el nen no se defensa com ha de ser, potser el nen és fluix, no? Allò que diuen, és que...

Aquesta és la realitat que estem tocant. Per què? Perquè jo penso que hauria d'existir en aquesta societat d'exèrcit de ciutadans per la pau o la no-violència la

formació a l'etapa de set a catorze anys, que és la vital per socialitzar el jove a poder realment solucionar els seus conflictes sense recórrer a la violència. O a vegades quan aquests conflictes no tenen solució, perquè hi ha conflictes que no tenen solució, com podem canviar els valors per poder conviure amb aquests conflictes.

Jo penso que és important parlar de l'empatia, de la humilitat òntica, parlar de temes, realment, com el perdó, parlar de la por, que és importantíssim, la por en conflictologia és com si parléssim de la febre per a un metge, és el que detecta.

Doncs, penso que aquí és la base on realment s'ha d'anar treballant per anar construint aquesta societat, en la qual la violència està a totes parts. Està a la part realment del realisme polític, evident, està a la part també jurídica, per descomptat, i està a tots els aspectes. És completament transversal.

Per tant, no podem aïllar un context sense l'altre. Ha d'involver tota la societat així, creant mediadors als instituts, per solucionar els seus problemes. Abans s'estava dient una pregunta, diu: «És que l'exèrcit...» No, no. L'exèrcit ha de formar part de la pau. No se'l pot apartar. Se l'ha d'integrar. És com aquella pregunta que feien a vegades, un jove diu: «Escolti'm, i davant d'una cultura com ens enfrontem?» Home, davant d'una nova cultura no s'enfronta ningú, s'integra.

Per tant, l'exèrcit és important que també s'integri amb postures completament que siguin postures que comportin la pau, i no aquell realisme polític que és la imposició realment de la pau per la força.

Per tant, jo era aquesta reflexió que volia fer, perquè m'ha semblat que hi havia una part important, que era la base, realment, de la conscienciació i de la formació d'una societat per poder viure en pau. I si no aconseguim que el col·legi, que l'escola i que tots aquests moviments de ciutadans que van creixent, que després als instituts se tornen com a mediadors, que fan tot el possible realment perquè el *bullying* sigui una cosa solucionada per ells mateixos... Perquè el mediador, al cap i a la fi, és una part, l'àrbitre és una altra part. El conflictoleg no és res més que una persona que ajuda a caminar perquè les parts puguin trobar la seua solució sense anar a buscar el que és la imposició.

Celebro molt, també, que s'ha dit, que les dones han format part i comencen a formar part d'aquests grups. Jo vull ressaltar el gran treball que està fent Nelsa a Hispanoamèrica amb el tema de les mares, de la violència juvenil. Està transformant realment uns jòvens que, per la seva socialització, de famílies desestructurades per complet..., està fent un treball i tal. I solament ho pot fer una dona, perquè aquests jòvens solament poden assumir que puguin estar amb ells, parlar amb ells, mitjançar amb ells, arbitrar amb ells, o qualsevol situació, una dona que té una edat i que té una mentalitat que ells la veuen com acceptable per poder fer.

Per tant, penso que és la reflexió que jo faig genèrica, ho baso molt en el principi, perquè no se n'ha parlat, però penso que hem de començar des d'aquest aspecte i d'aquest principi per poder fer-ho.

Tornar a agrair la presència, i tot el que sigui contribuir a una societat amb no-violència, però amb força conflictives, jo penso que és positiu.

El president

Gràcies, senyor diputat. Finalment, en representació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustríssim senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. I com han fet la resta de companys que ja han intervingut, primer de tot donar la benvinguda al senyor Brand-Jacobsen i al senyor Chowdhury..., per les seves paraules. Igualment, també, saludar els representants del Govern de la Generalitat i de l'entitat Nova, per la seva presència, i la resta de persones que ens han volgut acompanyar en el dia d'avui.

Seguidament, el que voldria és també felicitar-los pel seu treball, per la seva feina, que..., i aquesta militància activa que fan en favor de la pau, que sempre és d'agrair.

De les seves paraules, de tots dos, veig que tenen un bon coneixement del que des de Catalunya, des del Parlament i des del Govern intentem fer en aquest camí cap a la pau. En tenen coneixement i n'han fet també reconeixement, i, per tant, això sempre és d'agrair, perquè motiva que continuem en aquesta línia, en aquest camí i que trobem i aconseguim noves fites.

Vostès tenen coneixement, doncs, de quines han estat les normes, les eines jurídiques de què ens hem dotat per caminar en aquest treball, quins són els organismes que hem acabat, com aquell qui diu, de constituir i de crear. I jo la interpretació que faig de la seva comparança, lògicament, és que ens han vingut, doncs, a exposar les excel·lències d'un nou instrument del qual ens podríem dotar per continuar treballant i aconseguint els nostres objectius, no?

I, per tant, agraeixo aquesta aportació que vostès fan perquè nosaltres ens dotem dels instruments i de les estructures necessàries per fer una bona política en favor de la pau.

De les intervencions de la resta de grups, que el nostre grup parlamentari, diguéssim, en bona part subscriu, no en diré res ni em reiteraré. Però sí que de les seves intervencions voldria fer un parell de preguntes.

El senyor Brand-Jacobsen ha fet una especial incidència en el fet que els serveis civils de pau té més sentit que estiguin integrats per persones dels mateixos països en què s'hauria d'incidir. Jo m'imagino que això té una enorme dificultat, que fos així; això seria l'aconsellable, no?, el millor. Nosaltres el que voldríem és saber si hi han algunes experiències que puguin posar-se com a exemple en això que vostè diu, o si des de països, diguéssim, amb menor risc de conflicte –si podem utilitzar aquesta expressió– s'està treballant des de la cooperació al desenvolupament per constituir, per crear aquests serveis civils de pau en països amb un major risc.

Llavors, dir en segon lloc que de la mateixa manera que deia que vostès en tenen un bon coneixement, i molt actual, perquè fins i tot quasi tenen més coneixement que nosaltres mateixos... Jo no acabava d'estar-ne al cas, ni tinc, allò, un total coneixement de la roda de premsa que s'ha fet aquest matí per part de representants del nostre Govern, però de les seves paraules i del que m'he pogut informar, doncs, hi ha hagut un cert compromís que es farà un estudi de viabilitat per veure si aquests serveis civils de pau poden ser catalans i els podem constituir en el nostre país, la qual cosa a nosaltres ens satisfà enormement.

Agafant una proposta que feia la senyora Figueras, jo crec que des d'aquesta comissió, en tot cas, una de les coses que podríem fer és donar suport i encoratjar a continuar en aquesta línia el nostre Govern. I, en tot cas, no ha de quedar cap mena de dubte que nosaltres en farem seguiment i estarem interessats a veure el fruit d'aquest estudi, d'aquest informe, per veure quin model de servei civil de pau podríem adoptar.

I en aquest sentit sí que ens agradaria conèixer una mica quines són les seves recomanacions, com a experts que són, si pensen... Vostès han parlat que hi han diversos països que estan treballant aquest tema, que no hi ha un model, una solució màgica, diguéssim, que tothom intenta adaptar-se a les seves necessitats, però potser hi ha algun d'ells que tingui un especial atractiu, algunes característiques que el fan recomanable, perquè nosaltres ens hi fixem més que no pas en d'altres.

Al senyor Chowdhury, també, voldria aprofitar la seva llarga experiència a Nacions Unides perquè ens digués... Vostè ha fet, a la seva intervenció, ha posat una mica de manifest les mancances de les missions de pau de les Nacions Unides i que no es pot comparar, perquè és una altra cosa totalment diferent, amb aquests serveis civils de pau. Però no sé fins a quin punt les Nacions Unides, o altres organismes de caràcter internacional, poden fer o poden iniciar –o potser ja fan, i perdoni el meu desconeixement– processos d'avaluació, de revisió, d'actualització de les seves actuacions.

I, per tant, si no hi hauria una mínima possibilitat, també, que hi hagués una certa reconversió, si veïem que té mancances, i que potser, no dic ja que siguin aquests organismes els que creïn serveis civils de pau, que potser és una qüestió aquesta impossible, però, bé, potser podríem aconseguir o podríem veure quines són les millors maneres per prosperar en aquest camí cap a una veritable cultura de la pau.

I per últim, també, dir que hi ha una expressió que ha utilitzat vostè que em sembla també molt convenient i molt interessant, no?, que els serveis civils de pau poden arribar a garantir o poden ser veritables indicadors de pau. Jo, en tot cas, el que volia és que em ratifiqués aquestes paraules, perquè no sé si ha estat una traducció, potser, particular o si vostè ha parlat en aquests termes. És a dir, em sembla que és molt bona idea la de plantejar que els serveis civils de pau siguin indicadors i que siguin una mica els garante que s'estan aconseguint uns determinats objectius.

Per descomptat, jo, de les dues intervencions, entenc que vostès han plantejat els serveis civils de pau com un dels instruments possibles per treballar en favor de la pau, però no l'únic, ni el que ho contempli tot. I, per tant, jo no faig referència ni a la necessitat de continuar treballant en l'educació per la pau, ni la necessitat de continuar plantejant iniciatives per al control del comerç d'armes, i tantes i tantes iniciatives que, afegides a les que vostès avui ens presenten aquí, i demà tindrem ocasió d'aprofundir, doncs, han volgut presentar a aquest Parlament.

Per part meua res més, i felicitar-los novament per la seva tasca.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat, i a tots els portaveus. I ara és el torn dels intervinents per donar resposta en la mesura del possible a les diverses qüestions plantejades.

El Sr. Anwarul Chowdhury

Thank you very much. I'm really thankful to all the parliament members for their comments and for their engagement. I'm very impressed that they have gone into these issues so deeply and ask very perceptive questions, very penetrating questions, and I'm thankful for that. I'll make some comments – I have noted down some of the things that you have raised concerning me or my presentation, and then of course Kai will be handling the other parts. But mine would really focus on some general issues.

Firstly, why do we feel that unarmed civilian peacekeeping would be more effective than the UN peacekeeping or the existing peacekeeping operations? If I may say, I was president of the Security Council in 2000 and in that capacity I had visited Sierra Leone, Liberia, Guinea, and what we found – that UN peacekeeping operation was already in existence in Sierra Leone at that time – we found that there are a number of gaps and the mandate of the UN peacekeeping was not provided for answering or responding to those gaps.

One is how the child soldiers are to be re-integrated into the society. The peacekeepers were not able to do that. Sierra Leone's civil society organisations, particularly women's organisations, were doing that. They were trying to see – and many of the child soldiers were young girls; their problems were even more to re-integrate back into the society, to get a job, to get a family, to re-settle and I found that Sierra Leone's civil society, Sierra Leone women's organisations have particularly done a wonderful job. Now I meet many of them from time to time, on a regular basis, when they come or I go to Africa I meet them, and I'm very impressed by – and you must have heard about the organisation called Mano River Union. Mano River Women's Union, this is the women of three countries: Sierra Leone, Liberia and Guinea, together. They have done wonderful. The United Nations have recognised their work by giving them, in 2003, the Human Rights Prize. So I believe that that is one area.

The other area is how do you address the traumatised people, out of armed conflict, out of massacres? UN peacekeeping mandate did not have that opportunity. How do you build capacity in the communities to address conflict resolution situations? These have been done wonderfully well by, I would say... name one organisation, I'm sure you are familiar with that, Non-Violent Peaceforce, popularly known as NP. They have done wonderful work in Mindanao, in Sri Lanka, and they have shown that such a civilian peaceforce, well-trained and well articulated, can really get into the community, become part of their own situation and be a friend and a kind of a guide to lead them to resolve their own problems. And this is an example that we need to really take note of, that this organisation have done wonderfully well.

A similar situation in Burundi, in Afghanistan... and Burundi and Afghanistan I mention particularly, again bringing in the role of women, women's involvement. President Mandela came to brief us in the Security Council and he said, in the evenings, he used to listen to the women leaders, they'll come to tell him about how the process can be pushed, and he said that he tried next morning with the main negotiators, all men, and it worked well. And so at one point he suggested: «Why not involve them in the morning, with us? Why they have to come in the evening to share with me separately?» So now the Burundi peaceforces worked very well and subsequently.

So these elements I say... and also the displaced people's situation. The UN peacekeeping operations are not really mandated to handle, so we need a comprehensive approach to all these issues. So that the society which is emerging from the conflict can address all these issues. You cannot skip them, on the side, to say, well, we'll handle them later on. Let us resolve the conflict. No, many of these are built into the conflict situation as such, so we need to have a comprehensive approach and that comprehensive approach can come only through civilian peaceforce. And this is my personal experience.

I have been dealing with the less developed countries, the poorest countries of the world and many of them, at least 50% of them, were either going into a conflict situation or coming out of a conflict situation or facing a post-conflict challenge which was really serious. So this is what I need to highlight here. And also, UN peacekeeping operations mandate is a very politicised decision, where the major powers decide what is in their best interest, not in the best interest of this society where these peacekeeping operations are taking place. So that is also very important. So that's why they do not... I remember, in Sierra Leone, I was representing my country, Bangladesh, there, and I was insisting on saving the situation there while the major powers were asking that UN cannot go because the operation is very risky.

Let me also mention that the changes that... I was asked whether there are changes taking place with the UN mandate of peacekeeping operations... Yes, changes are taking place. We have now, after many years of insistence, we have now a human rights advisor in the UN

peacekeeping, we have children's advisor in the peacekeeping, but one single persons who are... for women, maybe one more for children, but they're always overruled by the military commandments. They say «well, your issues can wait» but the military takes predominance in the times of decision making. And that is why change can take place but the operational effectiveness is not there. So that is another point.

And then I would like also to mention that, yes, I had mentioned about peace... not peace indicators, culture of peace indicators. Because culture of peace is a very comprehensive thing. It looks into education, it looks into societal needs, it looks into empowerment, it looks into building tolerance, understanding, solidarity, it looks into equality between women and men: all these issues are part. If you... if I have... this is the UN programme of action and culture of peace. This has 8 specific areas of action which looks into the culture of peace process in a very comprehensive way. But this document is just kept on the side. It took me great difficulty to include this in one of the Security Council's resolutions – after much effort, I could do this.

This is the UN General Assembly resolution, but Security Council will not take note of it. So that is very important that we need to keep in mind. So culture of peace is a very comprehensive term and if we can see how all those elements are being implemented in a post-conflict situation or in a peacekeeping situation, we will then know very well whether peace process is making progress. So that's why I am working on a culture of peace indicator. But we have to give those 10 or 15 points for every peacekeeping mission to say this country has to check how the progress is being made, that is exactly why. And civilian unarmed peacekeepers are the best institution to look into this culture of peace indicators. Security Council will never agree on this but civilian peaceforce can take over and say «we have results to show». So that is why I believe that that will be a wonderful thing.

And it was mentioned about the schools education system being involved in the peace process. You know, on the 21st of September every year the UN has declared international day of peace. And I would very much urge the Catalan parliament to adapt a declaration, each year, on their own, that we observe the international day of peace and we call, on this day of peace, every year you call for something new. And last year we were working to make a call on all arms producers to stop arm production on that one day, for one day, at least weapons producer, to make no production on the international day of peace.

So, that... that all we were thinking for this year, that we will call upon all the manufacturers of toys and television programmes and movies to avoid violence, violent themes in their... I mean, the guns are a very important toy but why do children have to play with guns? Why not something else? So these are opportunities that international day of peace can provide and I thought that, when the issue of schools and education was mentioned, I thought I'll bring this up and I'll make this appeal to the Catalan parliament to see if international day of

peace can get some guidance from them, some leadership, some direction from this parliament. That will be wonderful. I will be very happy if this could be done.

So these are some of my points and this peace institute that you are establishing here, I think, can take up many of these issues. The culture of peace can be a wonderful thing for the peace institute to elaborate and to share with the other parts of the world. How this document can become really the benchmark for a future world of peace and security.

Thank you.

(Traducció.)

Moltes gràcies. Agraïxo a tots els membres del Parlament els seus comentaris i la seva participació. M'ha impressionat que hagin aprofundit en aquestes qüestions i que hagin fet unes preguntes tan perspicaces i interessants. Els ho agraeixo molt. Els contestaré a les seves preguntes. He anotat les qüestions que han formulat referents a la meua presentació, i després en Kai s'ocuparà de la resta. Però les meves se centren en assumptes generals.

La primera és per què considerem que els cossos civils de pau serien més eficaços que les tropes de manteniment de la pau de l'ONU o que les operacions de manteniment de pau existents.

L'any 2000 vaig ser president del Consell de Seguretat, i en l'exercici d'aquest càrrec vaig visitar Sierra Leone, Libèria i Guinea. La missió de pau de l'ONU ja existia a Sierra Leone en aquella època. Ens vam adonar que hi havia moltes qüestions per resoldre, i que les tropes de l'ONU no estaven preparades per resoldre-les. Una era com reintegrar els nens soldats a la societat. Les tropes de manteniment de la pau no sabien com fer-ho. Les organitzacions civils de Sierra Leone, concretament les organitzacions de dones, eren les que se n'ocupaven. Molts dels nens soldats eren nenes. Tenien molts més problemes per reintegrar-se en la societat, trobar una feina, formar una família.

Considero que la societat civil de Sierra Leone, les organitzacions de dones del país, han fet una tasca magnífica. Ara ens veiem amb moltes d'elles de tant en tant, quan vénen o jo vaig a l'Àfrica, i estic molt impressionat. Potser us sona l'organització Mano River Women's Union, una organització que agrupa dones de tres països: Sierra Leone, Libèria i Guinea. Ho han fet fantàsticament. Les Nacions Unides van reconèixer la seva tasca donant-los el Premi dels Drets Humans l'any 2003. Això seria un dels punts.

L'altre és com tractar les persones que pateixen traumes com a conseqüència dels conflictes armats, de les massacres. Les tropes de manteniment de pau de l'ONU no n'han tingut l'oportunitat. Com es poden donar les eines adequades als grups socials per manejar aquest tipus de situacions de resolució de conflictes? És una tasca que ha fet magníficament una organització que esmentaré, que segur que us sona: Forces de Pau no Violentes. Han fet una tasca impecable a Mindanao, a Sri Lanka, i han demostrat que els cossos civils de pau, ben entrenats i ben articulats, poden introduir-se

en la societat, ficar-se en la seva pell i en el seu context i servir-los d'amics i de guia per ajudar-los a resoldre els seus problemes. És un exemple del quan hem de prendre nota. Han fet una tasca meravellosa.

Una situació semblant es va donar a Burundi, a l'Afganistan –i els esmento en concret per comentar el paper i la implicació de les dones. El president Mandela va venir a una reunió del Consell de Seguretat i ens va dir que a les tardes escoltava les líders femenines, que anaven a explicar-li com es podia donar una empenta al procés. I ell els deia que l'endemà al matí intentaria proposar-ho als principals negociadors –tots homes–, i funcionava. Fins que va arribar un moment que va dir: «Per què no les convidem a les nostres reunions? Per què s'han de reunir amb mi només a les tardes?» I a partir de llavors, els cossos de pau de Burundi van funcionar molt bé.

Després està la situació dels desplaçats, que les tropes de l'ONU no s'encarreguen de manejar. Cal abordar aquestes qüestions de manera integral, perquè la societat que és víctima d'un conflicte pugui fer front a aquestes situacions. I no les podem deixar de banda i pensar que ja les abordarem més endavant, que primer cal resoldre el conflicte, perquè moltes formen part del conflicte mateix. Per això es necessita una actuació integral, i aquesta actuació integral només es pot fer a través dels cossos civils de pau.

Aquesta és la meua experiència personal. M'he ocupat dels països menys desenvolupats, dels països més pobres del món, i molts d'ells, si més no el 50 per cent, o bé entraven en una situació de conflicte, o bé en sortien o bé patien les greus conseqüències derivades del conflicte. I això és el que vull destacar.

Les decisions del mandat de les operacions de pau de l'ONU estan molt polititzades, ja que són les principals potències les que decideixen el que més els interessa a elles, no el que més interessa a la societat en què es porten a terme les missions de pau. És important tenir-ho en compte. Per això no... Recordo que en el conflicte de Sierra Leone, jo actuava en representació del meu país, Bangladesh, i jo insistia a salvar la situació, mentre que les principals potències demanaven que l'ONU no hi anés perquè l'operació era molt arriscada.

En referència a la pregunta que m'han fet sobre si s'estan fent canvis en el mandat de l'ONU de les operacions de pau, la meua resposta és que sí, que s'hi estan introduint canvis. Després de molts anys d'insistència, hem aconseguit tenir un conseller sobre els drets humans en les missions de pau de l'ONU, un conseller per als assumptes dels infants i una persona per als assumptes de la dona –bé, per als infants potser n'hi ha una més–, però els comandaments militars sempre anul·len les seves actuacions. Diuen: «Els vostres assumptes poden esperar», i les seves opinions sempre són les que predominen a l'hora de prendre decisions. De manera que el que passa és que sí que s'introdueixen canvis, però no se'n veuen les conseqüències. I aquest és un altre punt.

També m'agradaria aclarir això dels indicadors de pau. No em referia als indicadors de pau, sinó a in-

dicadors de la cultura de la pau, perquè la cultura de la pau és un concepte molt ampli, en què intervenen l'educació, les necessitats de la societat, l'adjudicació de poders, la tolerància, la comprensió, la solidaritat, la igualtat entre homes i dones; tots aquests elements en formen part.

Aquest és el programa d'actuació sobre la cultura de la pau de l'ONU. Inclou vuit àrees concretes d'acció, i concep el procés de cultura de la pau d'una manera integral. Però aquest document no es respecta. Em va costar molt aconseguir que l'incloguessin en una de les resolucions del Consell de Seguretat. Això és una resolució de l'Assemblea General de l'ONU, però el Consell de Seguretat no en va prendre nota. És important que ho tinguem en compte.

La cultura de la pau és un concepte molt ampli, i si som capaços de veure com s'apliquen tots aquests elements en un context de postconflicte o en una missió de pau, sabrem si el procés de pau està avançant. Per això em centro en l'indicador de la cultura de la pau.

Hem de donar aquests deu o quinze punts a cada missió de pau perquè el país en qüestió pugui comprovar com s'està avançant. Els cossos civils de pau són la millor institució per estudiar aquests indicadors de la cultura de la pau. El Consell de Seguretat no hi estarà mai d'acord, però els cossos civils de pau poden agafar el relleu i dir: «Tenim uns resultats per mostrar-vos.» Per això crec que serà fantàstic.

He esmentat que el sistema educatiu i les escoles participen en el procés de pau. L'ONU va declarar el 21 de setembre el Dia per la Pau. Des d'aquí prego al Parlament català que cada any faci una declaració pròpia, que celebri el Dia Internacional per la Pau i que faci una crida cada any per una causa.

L'any passat vam fer una crida als fabricants d'armes perquè n'aturessin la producció durant aquell dia, només durant un dia. El que estem preparant per a aquest any és una crida als fabricants de joguines i als productors de programes de televisió i de pel·lícules perquè evitin la violència. Les pistoles són una joguina molt important, però per què els nens han de jugar amb pistoles? Per què no poden jugar amb alguna altra cosa?

Aquestes són les oportunitats que ens pot brindar el Dia Internacional de la Pau. Quan s'ha esmentat la qüestió de les escoles i l'educació he pensat a treure aquest tema i demanar al Parlament català si pot aportar idees i orientació sobre la celebració d'aquest dia. Seria fantàstic, m'encantaria que ho fessin.

Aquesta és la meva aportació, i el servei civil de pau que volen establir aquí pot abordar molts d'aquests punts. La cultura de la pau pot ser un tema molt interessant a desenvolupar per part del servei civil de pau, per poder després compartir-lo amb la resta del món. El document resultant podria ser una referència per al món, per aconseguir un futur on regni la pau i la seguretat.

Gràcies.

El Sr. Kai Fritjof Brand-Jacobsen

The short response would be «I agree». First, I'd like to thank the translator with valiant attempts at my name. I think the simplest version is just «Kai». But also it was a tremendous inspiration for me to hear all of the inputs and the comments and the questions and to see the depth of reflection and engagement and analysis within the committee and within the parliament on this issue.

I've taken a few notes on the points raised and I'll try to get to as much as possible of it without taking too long, but also if there is any way we can provide support or be in contact beyond this point as well, please know that we're available and feel free to call upon us.

At the time of the plague across Europe, where in many areas between 20 to 40% of populations were decimated, in some areas as high as 70 to 80% of the population of villages or towns died as a result of the plague. At that time, for example, in England the doctors were mainly priests from the churches who recommended bleeding patients and gathered them all together, also with people who had common colds or other illnesses.

What was the paradigm of how to deal with the situation, what was the established knowledge, what was the institutional capacity was actually killing people and making the situation worse. A few people recognised that you should wash your hands with water and vinegar before and after dealing with patients. That you should wear a face cover and that you should separate those patients who were affected by the plague from other patients so that it wouldn't spread. Many of them, in England, were burned as witches and were persecuted for what later became recognised as better medicine.

And someone could perhaps correct me the exact period but I believe it was in the mid-1960s, mid-1970s, the United Nations deployed the largest army ever deployed in UN history, to eradicate the plague, what we had then come to realise was smallpox. And deployed over 500,000 doctors in an international, multinational force to eradicate what we had once been told was God's will and we couldn't do anything about.

The same is true about peace building. Peace building is practical and possible. We have extensive experiences and empirical evidence which show us that it works. I'm not saying it's easy, I'm not saying there is a magical solution, but I am saying that, without question, we know that some types of practices and ways of engaging with conflicts can escalate them and make them worse, we know that steps can be taken to address root causes or to build institutional capacity to prevent situations from turning into violence in the first place.

And, when we speak about paradigms, one of the dominant paradigms for centuries has been «si vis parare pace, parate bellum» - If you wish for peace, prepare for war. I would suggest that if you prepare for war, you will get war. And perhaps it's time we had the intelligence and the leadership to recognise «si vis parare pace, parate pace» - If we wish for peace, we need to prepare for peace.

When I'm speaking about a peace architecture, a civil peace service is only one component of it. And a civilian peaceforce or civilian peacekeeping is one part or form of a civil peace service – in our vision of it, there are many different ones. But a peace architecture includes systematic peace education and schools.

Whether I grow up to be a doctor, a street cleaner, a journalist or a politician, I learn maths. Because it doesn't matter what we do – we use maths in life. Well, it doesn't matter what we do, what our age, our gender, our religion, our background, our profession – we all have conflicts. Having peace education in schools, setting up early warning and conflict monitoring systems, the same way we have set up disease monitoring systems, the same way we have sports monitoring systems.

Look at how much we invest in monitoring the results of football scores – I'm not going against it, I know that would not be healthy in Barcelona, but we track and we monitor it. We can do the same with conflicts. We can build mediation support units. I would suggest that, together with a Catalan civil peace service, one component of it should be a mediation unit, a dedicated capacity to provide well qualified, professional support for mediation processes. This is one of the main areas of my engagement.

My institute only works upon invitation and request. We have been asked to involve in support of mediation processes in more than a dozen different cases. And one thing I can share with you from that experience, very often, many of the highly committed people at the most senior levels of leadership of parties, or even the mediators themselves, do not have a clue what they're doing. They don't know how to set up a mediation process, they don't know experiences from elsewhere.

One of the challenges is that a lot of mediation processes are secret. So how do I know how to do it in my case, if all the other cases were secret and I don't know what happened there?

And a lot – we have heard that, depending on the figures you look at, 50 to 70% of peace agreements fall apart within 5 to 10 years. And a situation that was post-war becomes pre-war. But what you don't hear is that 90% of the processes never reach the level of an agreement. Sometime elements are to do with the difficulty and the complexity of the situation, with different actions that break a process apart or international interventions, but I would actually propose that, at least in a significant number of cases, one of the reasons the processes fall apart is how incredibly badly designed, poorly supported and improperly implemented they are. And those are situations that affect the lives sometimes of millions of people.

If we want positive examples, we could stay here for the next year and every ten minutes I could give you a new example. We have thousands of them. A publication that I love is «People Building Peace II», published by the Global Partnership for the Prevention of Armed Conflict. GPAC is the largest global platform linking together organisations around the world working in

the full spectrum of peace building engagements, and I'd like to give you an idea of that spectrum. I have to apologise because I'm a terrible artist but, imagine you draw a line straight down a piece of paper, and from that you draw many other lines going out, and this could be about the military, this could be about medicine, it could be about sports, it could be about politics – each of these different lines is a different role.

So, let's say, an area that I know virtually nothing about, many sports. You have a coach, you have a football player, you have a physiotherapist, you have the person who builds the stadium, you have the television journalist who reports on it, you have different roles. Each of those roles requires different skills, different competencies, people are trained differently for them. We can do the same for teaching, for medicine, for politics.

What about for peace building? Most practitioners working with these issues would have a very, very few ideas of what to put there. Most politicians, in much of the world, wouldn't really have a clue. That's not to be negative, it's to be honest. I work with political leadership. If I go into most parliaments or most schools and I ask people to give me the names of ten military leaders throughout history, any child above the age of 12 can do it in a few moments. If I ask them to give me the names of 10 wars that have happened, they just need to remember back to history class.

But if I ask political leadership across Europe and internationally to give me the name of 10 peace agreements, 10 conflicts resolved through peaceful means, 10 non-violent leaders, I would suggest that in all of the combined parliaments of Europe you would not find enough people to fill these chairs. It's not because they haven't existed but because we haven't learned about it. But just as an example, this was just done in a few seconds.

Some of the different roles: you need expertise of people dealing with demobilisation of combatants. That's a key area. People have fought a war – what happens after? In many cases, Guatemala, El Salvador, South Africa, more people were killed after the end of the wars than in any period of the fighting. Because of the visible and invisible impacts and effects of the violence on the societies, because the root causes and issues of why the wars began in the first place are normally not actually addressed in peace agreements.

And sometimes because the people who fought, whose identity was based on it, who might have fought for a cause or simply for survival, who had a living from holding a gun, when they put it down at the end of agreement they often have nothing else. And many will turn to different means of survival, which often increases... and the reality is we have so much study and analysis and practical operational understanding of this, we can work on that.

Local peace teams, mediators, early warning specialists, people working with trauma healing, with survivors, peace education in schools but also peace education of adults, of political leaders, of journalists, at every level. Civilian peacekeeping, public awareness raising, so that our populations know success stories and good exam-

ples. Peace journalism: training journalists professionally for how to report on and cover conflicts effectively, not only to focus on violence but to help people to actually understand what the conflicts are about and to also make visible what's being done to address them.

A few very short examples: Mindanao, their peace process between the RPMM, the breakaway Maoist party in Mindanao, and the government of the Philippines. There was an organisation working in development for many decades, Belay Mindanao, and it had relations with parties on both sides. It was trusted by them. It wasn't an international mediator – it was someone from the community, working on the ground. And they were approached and asked by the parties «Can you help us begin to meet together?»

They'd worked for decades in development but they hadn't had practical experience in doing mediation and peacework. They were funded by DED, one of the German development services, which has people trained by civil peace services in Germany. DED contacted one of their international experts, Paul Clifford from the UK, and Paul went down and he met with the local peace-building actors and the different parties and his role, effectively one example of what a peace service can do, was to help to discuss with them and share with them examples from different areas as they worked to develop the model that fit for them. That was a vital contribution.

Another brief example: Norwegian Church Aid in Mali. Norwegian Church Aid was one of the first international development organisations that developed a policy for how, as a development agency, it could support peace building. And during the Civil War in Mali one of the interesting things was three government ministers were former staff of Norwegian Church Aid, the leadership of many of the armed factions were former staff of Norwegian Church Aid; they had connections with people on all sides. And as the official, top-level mediation services broke down, Norwegian Church Aid began to facilitate grass roots, community-based dialogues involving the population itself in looking at how was the war affecting them, in the midst of a civil war context.

And people were discussing about how it was affecting them and what they wanted to do. And you had one of history's extraordinary examples of a grass roots-based peace process that led to the famous «bonfires of peace», where, from across the country, they gathered their weapons together, supported by the United Nations, and three major depots, piled them – and you can see this, there's a movie made of this, it's extraordinary – gigantic mountains of weapons, and lit them on fire so that they wouldn't be used again. Ambassador Chowdhury mentioned Non-Violent Peaceforce, its missions in Sri Lanka and the Philippines. Other practical examples.

And Nova, in its work in the Middle East, in supporting the Arab non-violence network. In Iraq, some of those who were former combatants, who took part in Nova-supported trainings on non-violence, in Amman, realised as they were there – these were former soldiers, people who had been fighting and who had made

a choice: «fighting with the gun is destroying my country further. I want to get rid of the occupation and I want to end the Civil War, but what can I do that will help do that effectively? If I fight with weapons, it's making it worse». And they chose to try and look within their own culture, and their own traditions for non-violent approaches.

And one man, Ali, who's extraordinary, much, much, much taller than I, was a combatant, and when he was in this programme that Nova had organised, made possible by funding from the Catalan Development Agency, I believe, yes? Yes – partially. What struck him was the fact that, in his town, children everywhere were running around waving guns, 'cause that's what they were seeing. They were buying toy guns.

And he went back and, as a single individual, started a programme, and then together with La'Onf, the non-violent network in Iraq, working with others, they began a buy-back scheme with children, to get their toy guns they gave them toy footballs. And they began doing this across Iraq. And they've worked with the local authorities and in three towns they've now banned the sale of weapons to children, toy guns, but they have implemented special programmes to provide children with play areas, with football, with other activities that can help them.

These are little anecdotes. There are examples at every level. From back channel, quiet mediation processes to practical initiatives which prevented wars from breaking out in the first place, such as in the recent elections in Sierra Leone, where the national security advisor had gone through a 2-day training on conflict resolution and recognised, when the elections were coming up, that they might lead to violence and worked with different actors from civil society, local authorities, police to set up a system from the local community level to the national level, bringing all the actors together so that if a crisis happened, they could respond and work together.

The examples are numerous and education and awareness raising is a key element, collecting it together. That's what something like the feasibility study or the assessment for creating a Catalan civil peace service will help to draw out, those practical examples and mechanisms.

I'll try and be brief with others but, again, when I'm talking about a peace architecture also one thing to say is I'm not just speaking about civilian capacities. I want the UN involved, I want the EU involved, I want local authorities involved, states, education systems. One of the things that Secretary General, Kofi Annan, and any experience practitioner has recognised is that none of us have the answers on our own. We need to work together at different levels. That's why most responsible governments dealing with these issues have really been looking at whole of government approaches. How can our cultural policy, our education policy, our economic policies help to contribute to improved dealing with conflicts?

There were a lot of questions in terms of the military. The role of the military; military capacities. Speaking about peacekeeping missions, I have a lot of respect for many peacekeepers and the experience gained, but one thing that the department of peacekeeping operations has itself recognised and many experienced peacekeepers is the reality that peacekeeping forces are not properly prepared or trained for meeting many of the needs of peace building and war to peace transition.

General Tousignant, who commanded the UN forces in Rwanda after General Romeo Dallaire, has said in hundreds of public speeches after his command, the army is not prepared to bring peace; it is not designed for it, that is not its role. It can provide an armed response, it can provide, in the best case situation, a protective presence which helps to prevent violence. But when we look at this shift of the military to being a humanitarian aid actor, there are challenges involved in that.

One, it blurs the lines and it increases the targeting and killing of humanitarian aid workers as the distinction between military and humanitarian forces is removed. Two, they're not as experienced at it. Most humanitarian aid agencies have five people in the field for one person's support. The military's ratio is five people in support for one person in the field. It's a more expensive and a less effective instrument for that. The point is simply that a sports athlete is not a surgeon, a journalist is not necessarily a baker, though they may be. It's different roles and different skills. And we need to develop the effective civilian instruments and the multiple capacities.

Lieutenant Colonel Justin Holt commanded the stabilisation and recovery forces in Helmand province in Afghanistan. Twenty years as a Royal Marine and special operations forces in the British military. He is now retiring from the military because, even though the British officers' corps is perhaps the most highly trained in the world, his experience in Afghanistan showed him that he did not have the doctrine, the training or the tools to know how to do peace building effectively in those contexts. And he now wants to work in peace building and to be trained in it. That's one example but I feel there's much we can learn from the military. They do much better training on many areas, they have a lot of instruments, they have a lot of experience. I would like to see a dialogue and an effective collaboration and learning together.

On a few other of the points: in terms of different institutional capacities, actually a lot has been built. I think the EU is one of the actors that has most pioneered, building practical instruments. In terms of the common defence policy and not only armed services, I fully agree. You have the Crisis Prevention and Response Unit of the EU, which is actually quite impressive in what it's developed, I'd like to see that strengthened. There's the stabilisation instrument, there's the situation centre, they've many different mechanisms, and we would propose, as many across Europe have been doing but this should be raised at a more political level, the establishment of an EU peace building office and the establishment of an EU peace service. But as the assessment for an EU

peace service showed, it would need to be decentralised. It would rely upon regional and national peace services across Europe, as its sources. So we would need a Catalan civil peace service to be able to provide the people for it.

I have only 2 minutes and you've had a long day already, so just a few things. Also in the UN you have the creation of the peace building commission, the peace support office, the mediation support unit and a joint programme by UNDP and the department of political affairs, which focuses on strengthening government capacity for conflict resolution.

The Organisation of American States is focusing on learning best practices in mediation and strengthening its ability for violence prevention. It's at a very early stage. The African Union is taking steps, early but taking steps, to set up the world's first continent-wide early warning system. There are many gaps in what we're doing, there's much that needs to be improved, we have far too much investment in war and militarisation of politics and our responses to conflict. We're at a moment, though, where the body of evidence has grown enough that we know that there are effective instruments that can work. Now it's a question of our working together to put those instruments in place.

In terms of other models, I don't think there's a magic one. I think the German peace service, which is often promoted, I deeply admire and appreciate what they're doing. I'm one of the trainers for the German peace service, but I feel it's an early stage. It's like medicine in the 14th century. I think there's a lot that could be done to improve it. So I would recommend, actually, within Europe, it's not the civil peace services that are furthest ahead. You have, in Norway, in many different countries, steps that are taken for civilian crisis response capacity but that's not in the form of a civil peace service. Yet. So within Catalonia you can learn, if you wish and would feel it of value, from the civil peace services, from the different instruments of governments, the EU, the UN, and develop what is useful for you. And it will be building upon what's been done by others and the work of many decades within Catalonia, but it will also be, and I feel it's important to recognise this, a significant step forward. And the same way that today, across Europe and internationally, people look to the German civil peace service as a model, and many do, I was in Italy for the huge conference in Rome, I was a speaker there in November, when they were looking at developing the Italian civil peace service, and everyone spoke of the German model. Well, soon, they will speak of the German and Catalonian model, and you will not only be building a practical instrument which will help meet the needs in the field, but you will be providing that example which helps us to take that step forward in our own work in our own countries and globally.

And the last thing I would like to say is, if you know about the International Parliamentarians for the Prevention of Armed Conflict in Human Security? Because it is a global network of parliamentarians in many countries who are working to promote practical policies and

instruments for improving the prevention of armed conflict and instruments for human security, and it might be quite interesting to connect, if that connection isn't made, and the Economist actually, for those interested, has indicators for peace, and we've been working with them, together with many of the leading specialists in this field internationally, to develop an annual survey of countries to look at the indicators for peace.

The absolutely last thing is to say thank you, and good luck with what you're doing and I hope we'll be able to continue to work together to support this extremely important work.

Gràcies.

(Traducció.)

La resposta més curta seria: «Hi estic d'acord.» Primer de tot, m'agradaria donar les gràcies al traductor pels seus valerosos intents de dir el meu nom. Crec que la versió més senzilla és simplement «Kai». També he trobat molts valuosos els comentaris, les aportacions i les preguntes que s'han fet aquí, i m'ha alegrat molt veure el profund nivell de reflexió, de compromís i d'anàlisi que té la comissió i el Parlament pel que fa a aquesta qüestió.

He pres algunes notes sobre les preguntes que s'han formulat i intentaré respondre-les al màxim sense estendre'm gaire. D'altra banda, si hi ha alguna altra manera en què puguem ajudar o mantenir el contacte en el futur, vull transmetre-us la nostra disponibilitat. Acudiu a nosaltres sempre que vulgueu.

En l'època en què la pesta assolava Europa i causava la mort del 20 al 40 per cent de la població –en algunes zones fins i tot arribava al 70 o el 80 per cent–, a Anglaterra, per exemple, els metges eren fonamentalment capellans, els quals recomanaven com a teràpia la sagnia, que també practicaven en els pacients que tenien refredats o altres malalties.

El paradigma de teràpia, la pràctica establerta per la institució competent, el que feia en realitat era matar la gent i empitjorar encara més la situació. Alguns es van adonar que, abans i després de tractar els pacients, calia rentar-se les mans amb aigua i vinagre, que calia portar una mascareta i que calia separar els malalts de pesta de la resta per evitar-ne el contagi. A molts d'ells, a Anglaterra, els van cremar acusats de bruixeria, i van ser perseguits pel que després es va admetre com una teràpia millor.

Potser algú recorda millor que jo l'època concreta, però crec que va ser a mitjans dels anys seixanta o dels setanta quan l'ONU va desplegar l'«exèrcit» més gran mai desplegat de la història de les Nacions Unides per eradicar el que es creia que era una pesta, però que va resultar ser una epidèmia de pigota. Van enviar 500.000 metges en una missió internacional per eradicar el que en una època s'havia dit que era la voluntat de Déu, i que no s'hi podia fer res.

El mateix passa amb la construcció de la pau. La pau és viable i és possible. Tenim una gran quantitat d'exemples empírics que ens demostren que funciona. No estic dient que sigui fàcil, ni que hi hagi una solu-

ció màgica, sinó que, sense dubte, sabem que algunes pràctiques i algunes maneres d'abordar els conflictes poden empitjorar-los. Sabem que es poden prendre mesures per arribar a l'arrel del problema o per establir les competències institucionals per evitar que un conflicte esdevingui violent.

I quan parlem de paradigmes, un dels paradigmes dominants durant segles ha estat «si vis parare pace, parate bellum», si vols la pau, prepara't per a la guerra. Però jo penso que si ens preparam per a la guerra, hi haurà guerra. Potser és hora que tinguem la intel·ligència i la iniciativa suficient per reconèixer que és més encertat dir: «Si vis parare pace, parate pace», si vols la pau, prepara't per a la pau.

Quan parlem de l'arquitectura de la pau, el servei civil de pau només n'és un component, els cossos civils de pau només són una part o una forma de servei civil de pau. Nosaltres entenem que n'hi ha de molt diferents. L'arquitectura de la pau inclou també l'educació sistemàtica per la pau.

Quan anem a l'escola, tant si acabem sent metges, com escombriaires, periodistes o polítics, a tots ens ensenyen matemàtiques, perquè sempre necessitarem les matemàtiques, fem el que fem a la vida. Sigui quina sigui la nostra professió, la nostra edat, el nostre sexe, la nostra religió o la nostra cultura, tots tenim conflictes. Cal incloure l'educació per la pau a les escoles, establir sistemes d'alerta anticipada i de control de conflictes, de la mateixa manera que establím sistemes de control de malalties o d'esports.

Penseu en els diners que s'inverteixen en controlar els resultats dels partits de futbol; no hi estic en contra –no seria aconsellable a Barcelona–, però el cas és que en fem un seguiment exhaustiu. Podem fer el mateix amb els conflictes. Podem crear unitats de suport per a la mediació. Jo us proposaria que, juntament amb el servei civil de pau català, creéssiu una unitat de mediació, una competència dedicada exclusivament a la provisió professional i qualificada de suport per a la mediació. Aquesta és una de les àrees principals de la meua tasca.

El meu institut només intervé quan se'l convida o se li demana la participació. Ens han demanat participar en els processos de mediació de més d'una dotzena de casos diferents, i una de les coses que he après d'aquestes experiències és que sovint moltes de les persones més compromeses i que ocupen els càrrecs més alts de cada part, o fins i tot els mediadors mateixos, no tenen ni idea del que estan fent. No saben com encetar un procés de mediació, perquè no en tenen experiència.

Una de les dificultats que es troben és que sovint aquestes negociacions són secrets, de manera que és impossible saber què fer en cada cas si els altres casos eren secrets i no se sap com es van resoldre.

Segons les xifres que analitzem, entre el 50 i el 70 per cent dels acords de pau s'ensorren al cap de cinc o deu anys, i el que era una postguerra esdevé una preguerra. Però el que no se sap és que el 90 per cent dels processos mai acaben en acord. A vegades el fracàs té a veure amb la dificultat i la complexitat de la situació,

amb diferents actuacions o intervencions internacionals que poden frustrar el procés, però jo diria que, si més no en un bon nombre de casos, una de les raons per les quals fracassen els processos de negociació és que estan pèssimament dissenyats, no tenen el suport necessari i no es porten a terme correctament, i aquestes situacions de vegades afecten les vides de milions de persones.

Si volem exemples positius, ens podríem quedar aquí tot un any i cada deu minuts podria donar-ne un de nou. En tenim milers. Un llibre que m'encanta és *People Building Peace II*, publicat per l'Associació Mundial per a la Prevenció de Conflictes Armats –GPAC, en les seves sigles en anglès. GPAC és la plataforma internacional més gran del món que agrupa organitzacions d'arreu del món que treballen en tots els aspectes relacionats amb les tasques de consolidació de la pau, i m'agradaria donar-los una idea del que són tots aquests aspectes.

Us demano disculpes perquè dibuixo fatal, però imagineu-vos que dibuixem una línia recta en un paper, i d'aquesta línia en surten moltes altres. Una podria ser l'exèrcit, l'altra la medicina, l'altra els esports, l'altra la política..., cadascuna d'aquestes línies representa un àmbit diferent.

Prenguem un àmbit que desconec pràcticament del tot, per exemple, els esports. Al futbol hi ha l'entrenador, els jugadors, el fisioterapeuta, la persona que construeix l'estadi, els periodistes televisius que en donen les notícies... Hi ha diferents agents, i cada agent requereix unes habilitats i unes competències diferents, i han tingut una formació diferent. El mateix s'aplica a l'educació, a la medicina i a la política.

Però què passa amb la construcció de la pau? Moltes de les persones que participen en aquest procés saben molt poca cosa del que cal en aquests casos. Molts polítics, en la major part del món, no en tenen ni idea. I això no és ser negatiu, és ser sincer.

Jo treballo amb la classe política. Si vaig a una escola i demano als alumnes que em diguin el nom de deu líders militars de la història, qualsevol nen de més de dotze anys ho pot fer en un moment. Si els demano que em diguin el nom de deu guerres, han de fer memòria del que han après a classe d'història.

Però si demano als dirigents polítics d'Europa i d'arreu del món que em diguin el nom de deu acords de pau, deu conflictes resolts per mitjans pacífics i deu líders no violents, crec que a cap parlament d'Europa trobaríem algú que ens pogués donar tots aquests noms. I no és perquè no hagin existit, sinó perquè no ho han après. Això ho vaig fer en només uns segons, per donar un exemple.

Alguns dels perfils que calen són, per exemple, persones especialitzades en la desmobilització dels combatents. Aquesta és una àrea clau. Què passa amb els combatents quan acaba la guerra? En molts casos, a Guatemala, a El Salvador, a Sud-àfrica, va morir més gent un cop acabada la guerra que en qualsevol altre moment del conflicte, perquè les conseqüències visibles i invisibles i els efectes de la violència en la societat,

així com les causes que desencadenen una guerra, normalment no es tenen en compte en els acords de pau.

A vegades, la gent que lluita en les guerres, on es veu implicada la seva identitat, gent que lluita per una causa o senzillament per sobreviure, que es guanya la vida amb una arma, quan s'arriba a un acord de pau i entreguen les armes, no els queda res. Molts es busquen la vida de moltes maneres diferents, i això acostuma a comportar un augment... El fet és que tenim tants estudis, tantes anàlisis i tantes experiències pràctiques per entendre com funciona que podem treballar a partir d'això.

Necessitem equips de gent per al servei civil de pau: mediadors, especialistes en l'alerta anticipada, en el tractament dels traumes que pateixen els supervivents al conflicte. Cal fer una educació per la pau a les escoles, però també entre els adults, els líders polítics, els periodistes, en tots els àmbits. Cal tenir un servei civil de pau per augmentar la sensibilització social, perquè la gent conegui les històries que han sortit bé i prengui nota dels bons exemples. Cal fer un periodisme de pau, formar els periodistes perquè aprenguin a informar sobre els conflictes de manera eficaç, sense centrar-se només en la violència, que ajudin a entendre la naturalesa dels conflictes i que facin visible el que s'està fent per solucionar-los.

Els donaré alguns exemples molt breus. Un seria Mindanao, el procés de pau entre l'RPMM –l'escissió del partit maoista a Mindanao– i el Govern de Filipines. Hi havia una organització que feia dècades que treballava pel desenvolupament, Belay Mindanao, i que tenia relacions amb totes dues parts, tenia la confiança de totes dues parts. No van buscar un mediador internacional, sinó algú de la seva societat mateixa, que treballava sobre el terreny.

Li van demanar que els ajudés a acostar posicions. Feia dècades que treballaven pel desenvolupament, però no tenien cap experiència pràctica en la mediació i en els processos de pau. Van rebre finançament del DED, un dels serveis de desenvolupament alemany on hi havia personal format pels serveis civils de pau alemanys. El DED es va posar en contacte amb un dels seus especialistes internacionals, Paul Clifford, del Regne Unit, que hi va acudir a reunir-se amb els participants del procés de pau i amb les diferents parts del conflicte. La seva funció, que pot servir d'exemple del que pot fer un servei de pau, era parlar amb ells i explicar-los exemples de diferents zones per buscar un model que acontentés tothom. La seva contribució va ser vital.

Un altre exemple breu és el de Norwegian Church Aid a Mali. Norwegian Church Aid va ser una de les primeres organitzacions internacionals de desenvolupament que va elaborar una guia per donar suport als processos de pau com a agència de desenvolupament.

En la guerra civil de Mali va passar una cosa curiosa, i és que tres dels ministres del Govern –i, per tant, tres líders d'una de les faccions armades– havien estat empleats de Norwegian Church Aid, i tenien contactes amb gent de totes les parts. Quan els serveis oficials de

mediació d'alt nivell van fracassar, Norwegian Church Aid va començar a establir conversacions amb les bases, entre els membres de les diferents comunitats, amb la mateixa gent del poble, per analitzar com els afectava la guerra, quina era la seva situació enmig d'un context de guerra civil. I el poble va començar a explicar com els afectava i què era el que volien fer.

Llavors es va donar un dels exemples més extraordinaris de la història dels processos de pau duts a terme per la població mateixa, que va acabar amb les famoses «fogueres per la pau». Amb el suport de les Nacions Unides, van fer tres piles enormes amb les armes de tot el país –hi ha una pel·lícula sobre això, és extraordinari– i hi van calar foc perquè no es poguessin tornar a utilitzar mai més.

Un altre exemple pràctic és el que ha esmentat l'ambaixador Chowdhury de les missions de Forces de Pau no Violentes a Sri Lanka i a les Filipines.

Un altre és Nova i la seva tasca a l'Orient Mitjà de suport a la xarxa àrab de no-violència. A l'Iraq, alguns dels excombatents van participar en els cursos de formació per la no-violència que es van fer a Amman, amb el recolzament de Nova. Aquests exsoldats que havien lluitat en la guerra van triar una altra via: «Lluitar amb una arma és destruir encara més el meu país. Vull que s'acabi l'ocupació i la guerra civil, però què puc fer per aconseguir-ho? Amb la lluita armada només empitjorem les coses.» I van decidir buscar altres vies no violentes dins la seva cultura i les seves tradicions.

I hi ha un excombatent que es diu Ali –i que és moltíssim més alt que jo–, que va assistir a aquests cursos organitzats per Nova i que crec que van estar finançats per l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, oi? (Veus de fons.) Sí, parcialment. A Ali li va sorprendre el fet que al seu poble els nens correguessin pertot arreu amb armes de joguina, perquè aquest era l'exemple que tenien.

Llavors va tornar al seu poble i va posar en marxa un programa en solitari, i després amb l'ajuda de La'Onf, la xarxa no violenta de l'Iraq, van començar un programa d'intercanvi d'armes de joguina per pilotes de futbol. Van recórrer tot el país. Es van reunir amb els ajuntaments, i ara està prohibit vendre armes de joguina als nens en tres pobles, i han creat uns programes especials per habilitar zones de joc per als nens, per jugar a futbol i fer altres tipus d'activitats constructives.

Hi ha petites anècdotes i exemples a tots els nivells, des de negociacions secretes fins a iniciatives pràctiques que han evitat l'esclat d'una guerra, com va passar recentment en les eleccions de Sierra Leone. El seu conseller de seguretat nacional havia fet un curs de dos dies sobre resolució de conflictes i, quan s'aproparen les eleccions, va detectar que hi podria haver una escalada de violència, així que es va assegurar a parlar amb els diferents implicats, des de la societat civil fins al Govern i la policia, per tal d'establir un sistema que anés des de l'àmbit municipal fins al nacional i que

agrupés tots els implicats, de manera que si esclatava una crisi, poguessin reaccionar-hi junts.

Els exemples són nombrosos, i l'educació i la sensibilització és un element clau. Això és el que contribuirà a explicar l'estudi de viabilitat de la creació d'un servei civil de pau català, els exemples pràctics i els mecanismes.

Intentaré ser breu amb la resta. Quan parlo de la construcció d'una arquitectura de la pau, no només em refereixo a la participació de la societat civil, també vull que s'hi impliquin les Nacions Unides, la Unió Europea, els governs, els estats, els sistemes educatius.

Una de les coses que va reconèixer l'exsecretari general de l'ONU Kofi Annan –i que reconeix qualsevol que hi tingui una experiència pràctica– és que cap de nosaltres per si sol té les respostes. Hem de treballar junts a diferents nivells, per això els governs més responsables que han de fer front a aquestes qüestions han intentat dur a terme actuacions integrals. Com poden contribuir les mesures culturals, educatives i econòmiques a millorar la resolució d'aquests conflictes?

Hi va haver moltes qüestions relacionades amb el paper i les competències de l'exèrcit en les missions de pau. Jo respecto molt les tropes de manteniment de pau i l'experiència que han adquirit, però una cosa que han admès el mateix departament d'operacions de pau i molts soldats d'aquestes tropes amb molta experiència és que en realitat no estan ben preparats ni formats per dur a terme una transició d'una situació de guerra a una de pau.

El general Tousignant, que va dirigir les tropes de l'ONU a Ruanda en substitució del general Romeo Dallaire, ha dit en centenars de discursos després de deixar el seu càrrec que les tropes no estan preparades per establir la pau, no hi estan formades, aquesta no és la seva funció. L'exèrcit està preparat per donar una resposta armada i, en el millor dels casos, per donar protecció i evitar la violència. Però si volem convertir l'exèrcit en un cos que proporcioni ajuda humanitària, trobarem moltes dificultats.

La primera és que crea confusió perquè s'elimina la distinció entre exèrcit i cossos d'ajuda humanitària, i consegüentment mor gent que està fent una tasca humanitària. La segona és que no en tenen cap experiència. La proporció que hi ha és de cinc soldats per cada persona que necessita assistència. És un instrument molt car i menys efectiu. Un atleta no és un cirurgià, i un periodista no és necessàriament un forner, tot i que ho pot ser. Es tracta de funcions i d'habilitats diferents. Per tant, hem de desenvolupar els instruments civils i les diferents competències per ser eficaços.

El tinent coronel Justin Holt va dirigir les tropes d'estabilització i de recuperació a la província de Helmand a l'Afganistan. Després de vint anys en la Marina Reial i en les tropes d'operacions especials de l'exèrcit britànic, s'acaba de retirar del servei perquè, tot i que el cos d'oficials britànics és potser el més ben preparat del món, la seva experiència a l'Afganistan li va demostrar que no tenia els coneixements ni els instruments per dur a terme un procés de pau en un context així. I ara

vol treballar en la construcció de la pau i formar-se en aquest àmbit.

El seu cas és només un exemple, però crec que podem aprendre molt dels militars. Poden ser molt eficaços si se formen en altres àmbits, perquè tenen moltes competències i molta experiència. M'agradaria veure que s'estableix un diàleg i una col·laboració entre les parts, i que aprenen plegats.

Pel que fa a la resta de punts, quant a les competències institucionals, s'ha avançat molt en aquest aspecte. Crec que la UE és un dels organismes més pioners en la creació d'instruments pràctics. Pel que fa a la política de defensa comuna i no només als serveis armats, hi estic totalment d'acord. La UE té la Unitat de Prevenció de Crisis i de Resposta, i la dimensió que ha pres és impressionant. Té un instrument per a l'estabilització, té molts mecanismes diferents, però crec que s'hauria de dur al terreny polític i establir una oficina de construcció de la pau i un servei de pau europeu. Però com ha quedat demostrat per l'estudi de viabilitat d'un servei de pau europeu, hauria d'estar descentralitzat, hauria de dependre dels serveis de pau regionals i nacionals. Per això cal establir un servei civil de pau català, per tenir la gent preparada que fa falta.

Només em queden dos minuts, i el dia ha estat molt llarg, així que només afegiré un parell de coses. A les Nacions Unides s'ha creat la Comissió de Consolidació de la Pau, l'Oficina de Suport per a la Consolidació de la Pau, la Unitat de Suport a la Mediació i un programa conjunt entre la UNDP i el Departament d'Afers Polítics, l'objectiu del qual és millorar la competència dels governs en la resolució de conflictes.

L'Organització d'Estats Americans està dedicant esforços a l'aprenentatge de bones pràctiques en la mediació i a la millora de la seva capacitat per a la prevenció de la violència, tot i que encara està en una fase molt inicial. La Unió Africana està prenent mesures –encara estan fent les primeres passes, però ja les estan fent– per establir el primer sistema mundial d'alerta anticipada.

Però encara cal millorar moltes altres coses. Hem gastat massa diners en guerres, en la militarització de la política i de les nostres respostes als conflictes. Tanmateix, ens trobem en un moment en què l'experiència ens ha ensenyat que hi ha instruments efectius, que funcionen, per tant, és hora de treballar plegats i fer servir aquests instruments allà on es necessiten.

Pel que fa als altres models, no crec que n'hi hagi cap de màgic. Admiro profundament la tasca del Servei Civil de Pau alemany, que sovint promovem. Sóc formador del Servei Civil de Pau alemany, però crec que encara està en una fase inicial. És com la medicina del segle XIV; considero que encara es pot millorar molt.

De fet, a Europa els serveis civils de pau no són els que estan més avançats. A Noruega i a molts altres països s'estan fent molts esforços per aconseguir una capacitat de resposta civil a les crisis, però no s'està fent en forma d'un servei civil de pau.

A Catalunya, si voleu i ho considereu útil, podeu aprendre dels serveis civils de pau, dels diferents instruments del Govern, de la UE i de l'ONU, i desenvolupar el sistema que us resulti més eficaç. Es tracta d'aprendre de les experiències dels altres i de la feina que s'ha fet durant dècades a Catalunya, però també serà, i crec que és important admetre-ho, un pas endavant molt significatiu. I de la mateixa manera que actualment, a tot Europa i arreu del món, tothom pren com a model el Servei Civil de Pau alemany...

Al novembre vaig participar en un congrés a Roma per a l'establiment d'un servei civil de pau italià, i tothom parlava del model alemany. Doncs bé, aviat es parlarà del model alemany i català, i no només haureu creat un instrument per trobar solucions pràctiques en aquest àmbit, sinó que també servireu de referent internacional per a la creació d'aquest tipus de cossos a altres països.

L'última cosa que m'agradaria dir és si coneixeu la Xarxa de Parlamentaris per la Prevenció de Conflictes i la Seguretat Humana. És una xarxa mundial de parlamentaris de diversos països que busca fomentar mesures per millorar la prevenció de conflictes armats i proporcionar eines per garantir la seguretat de les persones. Seria interessant que us hi poséssiu en contacte, si encara no ho heu fet.

D'una altra banda, The Economist va crear uns indicadors de pau que, juntament amb altres especialistes internacionals d'aquest àmbit, vam fer servir per elaborar un estudi anual del grau de pacifisme de cada país.

I ara sí, per últim, voldria donar-vos les gràcies i desitjar-vos sort en el vostre objectiu. Espero que continuem treballant plegats en aquesta tasca tan important.

Gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies a vostès, senyor Kai, senyor Chowdhury. Moltes gràcies també a Nova, als assistents. Crec que ha estat una sessió enormement suggerent. Jo espero que sigui el principi d'accions legislatives futures. Moltíssimes gràcies a tots.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i un minut.